

VIOREL MIREA

LUNTREA GOLICIUNILOR

Coperti și ilustrații după lucrări de : JEAN-PIERRE AUGIER

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MIREA, VIOREL

Luntrea Goliciunilor / Viorel Mirea

București: Tracus Arte, 2014

ISBN 978-606-664-391-7

www.tracusarte.ro

Editura Tracus Arte

București, str. Sava Henția nr. 2, sector 1

© 2014 Tracus Arte

VIOREL MIREA

LUNTREA GOLICIUNILOR

Gustav și alte EVA ziuni

GUSTAV

VIZITÂNDU-L PE DUMNEZEU

Eram la porțile Lui.

Alt Dumnezeu se uita la bilete,
legea căta,

- Intrați, intrați în mine,
zicea și ne mângâia cu el însuși
vorbind unor risipe!

Aveam mănuși și batiste din fragi,
ne-am bulucit, făceam noime
din ce mai știam despre noi ca și litere.

Am fost cai pe harmonicele răsăritului,
am dat drumul vieților să trăiască -

- Luminați-mă cu limbile inocenței
voastre,
zicea!

Și făcea.

În afara templului oricine poate fi diavol,
dar înăuntru
stau doar aleșii!

Era ziua lui de naștere, i-am adus viețile,
moțăiam după mersul cu autobuzul, i-arătam niște aripi,
ne-a iubit, ne-a dat saramură,
pe trup aveam trandafiri, aveam lighioane
din abhaziile tăcutelor noastre păcate.

- Copiii mei, zicea el.

A fost zi!

BUCHETUL MIRESEI

Ideea intrase pe ușa barului și striga:

- Hei, matrozi de livadă, care mă vrea dintre voi?

Căpitanul lipsea, nu știam ce să facem,

lămpile se holbau neghioabe ca noi,

răscrucile, ce mai farmece!

Ideea se duse spre bar, toți eram toți,

audie, o votcă, un cântec,

și-n sunetele trompetistului chior

notele fa și la se păruiau pentru sol –

noi ne mișcam printre noi ca hibrizii.

Ideea părea obosită, și de ce să n-o spunem,
chiar ponosită,

îi tremura mâna, a fost gripă

schimbând polul pământului.

Ne iubeam ca bancnota pe cifrele de pre ea.

Atunci s-a întors voioșia-sa

și-a aruncat buchetul miresei.

Cea care l-a prins

trăgea ziua la polizor.

SĂGETI

O săgeată rătăcită din războiul cu perşii
s-a înfipt la mine în masă;
alta, din lupta tătarilor
mi-a intrat în sertar;
mai multe săgeţi de la Rovine
s-au rupt în bucătărie;
căderea Constantinopolului
mi-a umplut masa cu săgeţi.

Ce mama dracu,
de la un timp
săgeţile nu mai au unde să cadă
şi se aşează pe mine
ca albinul pe strugure!
Sunt plin de săgeţi şi de lupte
ca amarul pe dulcele lui.

Toate săgeţile şi războaiele lumii
sunt în mine.
Doamne, şi cât mai e până la iarnă
când facem focul?

TRATAT SPRE SUSPIN DE RÂNDUMINICI

Suspinul e o rînduminică făcându-și cuib
în căușul inimii noastre.

Puii nu-i cresc, fiind necăjiți
și mama lor coboară la motoarele inimii
și bagă cu disperare cărbuni.

Dar cât cărbune să bage și ea săraca, fiind așa mică?

Focul crește mult, la fel puii.

Acum sunt mari, au și ei urmașii lor,
alții sunt care bagă cărbunii.

Și uite-așa suntem plini de rînduminici care ne țin în viață.

Ce frumos ies din mine și scoboară prin ochi,

de nu s-ar rătăci, mânca-i-ar mama,

zise rînduminica

a de noi!

CREȘTEREA ȘI OPRELIȘTEREA TIMPULUI

Am fost în excursie la izvoarele timpului.

Am coborât și priveam pe o gaură
cum izvorăște timpul
și cum se naște ziua.

Nu ieșea nimic, sau dacă apărea
se întorcea brusc în el însuși.

Învățătoarea ne puna felii de cer pe masa
de pe visele de copii.

-Mai e un câmp, unde cresc iepurii,
a zis cineva,

este și un câmp, paralel, unde descresc iepurii,
obligatoriu sunt legați unii de alții,
a zis

încercând să ne deturneze de la fapte!

- Dar dacă apar alte legi, cum ar fi violența?

Zicea urmașul ecou

repetând creșterea și descreșterea iepurilor.

- Copii, urcați în mașini că mergem acasă!
Strigau iepurii.

BICICLISTUL

Gustav învățase mersul pe bicicletă
înainte de bicicletă;
mergea așa, pedala,
ieșea în largul marin al mersului bicicletei
care nu.

Las c-o fi bun el la ceva, și mersul cutare!
zicea Gustav
și mergea
ca și cum bicicleta ar fi fost
din burta lu' mâne-sa!

Toți râdeau
ca sârma de curentul electric
când nu trece nici un drac de curent electric prin ea.

Las, c-o fi bun el la ceva!
zicea el și mergea
ca și cum bicicleta ar exista din toți rărunchii ei
și ai lui,
de la Adam încoace.
Și râdeau.
Dar ce plâns în râsul lor mai era!

Dar când a apărut bicicleta
Gustav mergea așa
că nici nu-i mai trebuia bicicletă,
și ăia râdeau
ca sfecla de iepurii care nu vin s-o mănânce
crezând că roțile bicicletei
sunt soare și luna mișcându-se deodată,
și râdeau
ca mușetelul de ceaiul din el!

Mergeau ei pe bicicletele lor, ale din ei,
aveau coate și genunchii juliți,
de la dragoste, ziceau,
și roțile bicicletei se roteau încontinuu,
ca soare și lună,
de viață și moarte.
De la dragoste !

STEAUA DIN BUZUNAR

Am găsit o stea în buzunar,
era așa de frumoasă și.
Lasă-mă-n pace mândrie, am zis,
uite cum se-ntoarce noaptea-n melci și-n fecioare!
Eram fericit. Răsăritul era tot acolo.
Piciorușele sale din petale de trandafir,
marea duminicii - transpirația ei,
iată, mi-am zis, uite steaua!
Și?
Și!
Au început să mă urmărească,
să mă spună,
dormeam pe paianjeni,
alte stele în jur mă-mbărbătau ca pe cânepă, mi-era bine,
instituția câmpului mă urmărea, mă ura,
nu mai puteam ține steluța la sân,
mă luptam cu ei înșiși, le deschideam damigene
în care le arătam viețile lor,
Doamne, ce cai mai avea răsăritul!

PRIN LOCUL PE UNDE MOARTEA NU TRECE

Prin locul pe unde moartea nu trece
nici noi nu ajungem.

Cade paragina, iarba se lenevește,
chiar și vitele au în foamea lor lenea.

Prin locul pe unde moartea nu trece
noaptea nu mai vine demult,
scoate chipurile de pe monede, le dă unor vulturi,
niște mătrășeli de-ale ei.

Uscatul naște ape cu chip de uscat,
flăcările se vând frigului
în locul văzului care nu ne mai vrea.

Sî suntem găuri prin care văzul nu mai vrea să ne vadă!

Prin locul pe unde moartea nu trece
fiarele codrilor se-mprietenesc, se invită la viață,
la masa unde mânâncă oameni
și le iau numele.

- Ce mai faci, Gheorghe, întreabă ursul?

- Bine mă Ioane, răspunde lupul voios
că băiatul lui tocmai s-a-nsurat cu o vulpie.

Pe urmă se trimit cu toții la somn
visându-se

vânători.

Totuși,
prin locul pe unde moartea nu trece
e plictis mare pe fața pământului,
stelele nici nu clipesc de o asemenea lene
iar boii și cerbi și cămile își rumegă somnul
unei morți nevenite.

Anii se enervează destul,
le cad dinții, urgiile
trag cu niște locomotive luna pe cer,
doar flacăra ochilor tăi
încălzește locul pe care stau mările.
Pe unde moartea nu trece
doar tu vii, plină cu tine,
dragoste!

RUGĂCIUNEA RUMEGUȘULUI GUSTAR CĂTRE LEMN

- Fiară fără de milă,
plânge după mine cariul, i-am lăsat copiii pribegi,
te-am iubit ca aerul din minge,
ca becul lumina oarbă a lui!
- Marș mă, zicea rumeguș către lemnul
care prinsese curaj!
M-am săturat de tine ca mielul de lup.
- Mă uit la el ca la câine, zicea barza, și zbura și zbura!
Avea tot buza aia, se-nțelege.
Câteodată rumegușul se visa lemn, că se-nsoară,
se da-n el ca apa-n cămilă.
După un timp l-a strigat rodia,
a fost nuntă frumoasă,
berzele au adus daruri domnești, niște nori,
dar el tot se credea,
și prin ochii lui se făcea bucuros că nu vede,
l-am înțeles, ne dam mâna,
am fost la o bere, mi-amintesc
ce fustă scurtă avea duminica
servindu-ne dezinvoltă.

Rumegușul era amendament
la constituția lemnului
așa cum păsările țin pe humere cerul

al de pe sub ele.

Dar vai, biciuitoarele căprioare de miros
ale rumegușului,
carabine ale surplusului norilor,
trăgeau în sufletele noastre de pomi.
- Marș cătea de vulpie, striga rumegușul
la o fereastră deschisă prin el însuși!

Și rumegușul uneltea
cu viitorul din pomi rumeguș, puneau la cale ispite,
roadele se dădeau îndărăt, cariul nu mai lucra,
ce vremuri, ce sori, huligani!

Atunci zărilor ambalau rumegușul,
zărilor care erau ele însele
învelite în berze,
și-am luat frica de berze, o încuiam în dulapuri.

Câinele?
Da, câinele!

VISELE

De la un timp nu prea mai am vise,
-s policandru de scorbură.

Globulele îmi rod visele
ca pământul râmele pământului.

Ca viața
râmele vieții și ale pământului.

Nu apare un bine meritat vis,
că haț,

vin astea

și-l rod!

Cârțițele dracu, ce-or fi,
merg prin măruntaiele viselor mele
și încep să le mănânce
ca ziua de marți pe ziua de luni
și slugile pe stăpâni.

M-am întărâtat ca furca pe fân
intrând în magazia viselor.

- Ce-i aici, mă?

am strigat la toate organele și stările mele,
ce-i mă, nedemâncatelor?
cât să mai mor pentru voi?

Ficatul se nedumerise pe el de frică,
plămânul da din mâini că n-a fumat niciodată,

rinichiul, se scăpase pe el,
ce-și mai da la demisii ăla, stomacul,
toți stăteau cu ochii-n pământ
ca vrabia când se mătură curtea!

Până când nenorociților, am strigat?
Păi, mă trișați voi, mă,
șaibe roșii fără piulițele deșertăciunii?
Dar câinele din mine se zbicea în zgardă,
cheile și vămile pământului
au scos visele mele,
hrană stricată pe inima lumii.

Acum, voi plăti pentru vise chirie, voi înmiresma apele,
asta am zis,
e drept, chiar am zis!

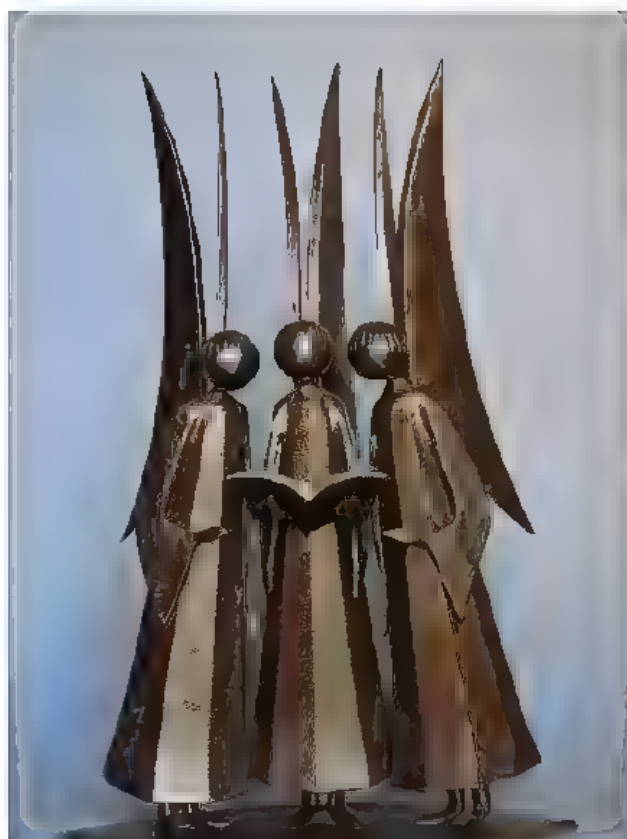
Și v-am iubit pe voi, vise ale nefericirii
ca porumbelul ghimbirul
de pre numele lui.

Fără vise!
a strigat visul.
Și s-a visat!

ÎNTREBARE DE VÂNT

Mi s-au lipit palmele una de alta,
palmele mele peste măsură,
ochii ei suri.

Pe urmă am murit.
Domnule, ești mort,
m-a întrebat Gustav?
Iată-mă-s!

RĂZBOIUL PĂPĂDIEI CU UNIVERSUL

Totul era păpădie:
străzi, valsuri, confort, străzi,
cânepă și enoriași.
Doamnele, plimbându-și cățelei,
ce păpădie vrednică de doamne erau!
Până și Monica de păpădie
era o neadulteră doamnă de păpădie!

Ne uitam la soare, la lună,
cu ochii pârguiți ai păpădiei
în solemne duhalme.
Am luat plâns în întreținere, am luat plâns!
Când ne-ați mușcat ultima dată, pământule, cer,
cu zimții de păpădie?

Nimeni nu mai ieșea din casă,
păpădiile aveau ciocul
cât examenul de maturitate.
Totul era păpădie, viorile, cântecul,
străzile cu gura căscată, albastrul.

Sifoane uriașe deasupra orașului
vărsau păpădii peste noi.

Nimeni nu mai ieșea din casă, nici casele,
mașinile, străzile,

istoria o viitoare pădăie
ca și dragostea...

Da, dar vântul
avea alte copci la cămașă.
Mușetel, fă-ne ceai!

POEȚII ORAȘULUI

Eram proaspăt angajatul poet al orașului.
Mai era unul bătrân și cam chiorpaliu, îi ziceau Homer
să nu-l confunde cu Homer, ăla vechiu.
Pe mine mă plăteau ca geniu de clasa a treia,
pe el de-a doua, că avea handicap
și zicea că mai are și niște regi în întreținere,
că tre` să le plătească drumul spre casă,
diurnă, toate ălea, Ulise,
măgărie pe față, ce mai!

Eu, poet al dragostei,
eram pus să lucrez mai mult în tura a doua,
atunci se întâlnesc îndrăgostiții, motivau șefii -
îi vezi cum se plimbă,
mergi cu ei la un suc -
și de la ceasu opt scriam doar poeme de dragoste,
iar când tinerii îndrăgostiți din poemul meu
începeau să se cunoască mai bine,
după zece încolo, hop, mi se sfârșea tura
și poemul rămânea neterminat!
Așa-l găsea dimineața pe birou
poetul Homer.

Dar poetul Homer fusese angajat ca poet de război
și el îi puneă pe cei doi tineri să fugă unul de altul.
Erau lupte, mortăciuni, cadavre, măcel -
cum să faci dragoste peste hoituri?

A doua zi o luam de la cap,
dar pe cei doi nu-i mai găseam, și oricum,
n-ar mai fi avut încredere în mine -
așa că nici poemul meu de dragoste,
nici poemul de război al lui Homer
nu se mai terminau niciodată.

Și a fost că și eu, și Homer,
am dat muzele în judecată
că ne-aduceau versuri proaste,
niște amărâte de second-handuri.
Ajunsesem amândoi niște mormane de versuri vechi
pe care nu le recitau nici curcile.
Am cerut muze noi,
mai conforme cu zilele noastre, mai moderne,
dar nu ni s-au dat, au zis *că nu sunt bani în buget,*
să ne descurcăm cum știm!

După un timp, nemulțumiți,
oficialii ne-au dat afară pe-amândoi
și-au angajat pe unul pilos, de la un club mai mare
care, ziceau ei, face ambele faze, de război și de dragoste!
Ei, ce să-ți spun? Mai lua și gradul unu!
Îl porecleau Lebăda de pe Avon.

Dar n-a trecut mult
și nesăbuitul ăla și-a dat în petic rău de tot:
a pus tinerii îndrăgostiți
să se sinucidă în chinuri groaznice.

Au fost revolte în fața sediului,
tinerii au făcut greva dragostei,
urât, tare urât!

L-au dat afară și pe Avon ăsta -
nu l-au plâns,
și nici biscuiți nu s-au dat.

CĂLĂUL

Nu plătise demult chiria
proprietarul butucului.
Se căta-n piață
doar-doar îi va cădea vreun chilipir.
Proprietaru -l presa,
ducea mâna la frunte,
- *fă ceva, zicea el,*
mai taie și tu un cap-două, acolo,
nu-mi mai dau copii la școală,
soția și-a pierdut dintele și amantul -
și-l trecea câte 30 de ape!

După nevreme,
a venit zoriște bună, revoluții,
proprietarul și-a dat copiii la școală,
soția lui și-a pus aur,
între el și călău
era dragoste mare, stufoasă -
butucul înverzea.

Acum, moștenitorii lemnului
lucrează ei cu fiii călăului.
Dar prietenia maximă e cu împăratul
care le dă contracost
materia primă.

SĂRBĂTOAREA TĂIATULUI DE GÂT

Copilul alerga pe spinarea vacilor,
făcuse o măiestrie din asta.
Fugea pe spatele câinilor,
a pisicilor, șoarecilor și lăcustelor,
și era la o așa împiciorogare
că mergea pe aripile viespiilor și muștelor,
chiar dacă bacteriile erau țelul lui.

Dar în duminica de Ignat, mî-aduc aminte ca acu,
lumea se-ntorcea de la biserică
și-l văzu
cum se plimba pe spinarea de porci
care n-apucaseră să se-arunce
în apele sângelui.

Atunci mama i-a tăiat gâtul tatei,
tata, fratelui, și tot așa.
După ce și-au terminat pachetele de-acasă
lumea a început să-și mângâie gâturile
pe care alerga copilul
de colo-colo.

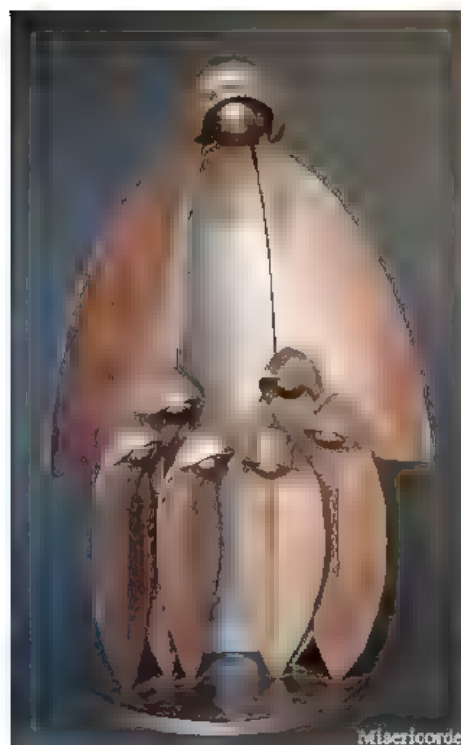

GUSTAV

Gustav sta în față, Gustav sta în spate.
Gustav sta la dreapta și la stânga.
Mergea pe sus și mergea pe jos.
Gustav se distra și plângea în același timp.
Gustav era rănit și totodată rănea.
Răcea. Avea un ochi de ceară și o mână de foc
arzând continuu.
Ochiul celălalt era din bălțile ploilor,
un țânțar îi era capul.
N-avea inimă, așa s-a născut,
acolo un șobolan ronțăia o speluncă.
Mama lui nu mai era gurmandă
pentru că murise la nașterea lui Gustav.
Gustav își schimba numele ca fânul.
Sufletul lui era vândut de mult lui Gustav.
De fapt el nici nu se numise Gustav,
poate părți de-ale lui
Dar cel mai sigur e că Gustav
n-a existat niciodată.
Poate doar Gustav ăsta, al vostru,
să fi fost!

REGINA CIOARĂ

Lumea era pe câmp,
și ea s-a pus peste sat ca regină.
Oamenii s-au trezit cu cioara pe cap -
sunt regina voastră: Cra!
Cra, a zis cioara! Cra!
Toți stăteau cu gura căscată,
se uitau la ea ca la cioară.
Cioara striga: Cra,
și chiar făcea pe regina,
da baluri, înmormântări,
oamenii și-au coborât sapele de pe umăr
și-au spurcat în palmele lor
cu luna și soarele,
dar Cra, tot regină era.

Cioara se plimba printre noi cu mâinile la spa,
ca trifoiul,
ciupea actrițele-n baruri,
se lăfăia
în starea ei pufoasă de regină.

Nouă ne mergea bine, făceam monumente
cu chipul nostru de cioară,
dam sânge vulpiilor de beut,
caii băteau satele cu legile electorale,
stelele în campanie
se visau fântâni,

Cra era ultima limbă
învățată de copii la școală.
A venit viitorul cu cioc negru , era bine.

SCHELETUL SUFLETELOR NOASTRE

Scheletul pe care-i carnea noastră
era din fier.
Cu timpul,
fierul ruginea
și rugina devenea sânge.
Acum avem deja un sânge ruginiu,
însă rugina îmbătrânește, ruginia și ea,
iar noi sântem sânge din rugina ruginii.

Nefiindu-ne rudă directă,
rugina ruginii nu mai avea nici-o rușine față de noi,
ieșea noaptea pe străzi,
în spate căra păsări spre gurile hămesite
ale poștei pustiului,
erau poștașii inverși
care ne luau scrisorile
și le-ntorceau ăloră.

După un timp,
rugina de-a doua a trupului nostru
se revolta contra primei rugini,
ca părul nou care crește
contra vechiului păr, al de lup.
- Las-o că-i tânără, încerca scheletul o împăcare
care și el era așa de bătrân
că de-abia-și mai ducea norii la gură.

Mai târziu
scheletul se ramolea,
nu-și mai amintea de a doua rugină, prietena lui,
darmite de prima.
He-he-he!

Așa a apărut nichelul
și trupurile noastre s-au schimbat foarte mult.
În aur, în lemn
dar și mai mult
în pământ.

MOMENTDATUL

La un moment dat a venit moment-datul:

- Ce faci colonele?

- A, da, a răspuns el, și-a scos paharul din sânge,
a stors niște lacrimi și le-a băut.

- Maică Precistă, mi-am zis, nu se poate!

Moment-datul a mai făcut asta o dată și s-a scurs în țărână.

A rămas paharul cu un aer de tâlhar în el însuși.

După, să fie două, să fie trei minute,

paharul se da ursită, începea să ne pupe,

a luat frunțile noastre și a zburat cu ele pe geam.

Geamul și el.

Am aruncat uitări pe fereastră,

dar ăia care n-aveau cai

ci doar nechezat,

nu mai puteau.

Atunci,

la un moment dat,

a venit veșnicia literei of

a zilei de marți

a lui Gustav !

POFTA DE FÂN

Fânul aştepta coasa, coasa aştepta fânul.
Se anunţaseră demult unul pe altul.
S-a spovedit el, aştepta coasa şi nu mai păcătuia.
Sta aşa cu mâinile în el de fân, şi nu mai păcătuia.
Dar coasa nu mai venea. Trecea zi după zi,
fânul era în tensiune maximă,
dar coasa nu mai venea.
Într-o seară, pe lună plină, fânul, încă trifoi,
auzi aşa pe răcoare
ceva discret,
ca sufletul care iese din trup.
Şi fânul tremură şi se făcu aşa mic
că ar fi intrat în el însuşi
de câteva ori.
- Ia vino încoace, l-a strigat fânesa,
pe tot plinul de lună!
Greierii ieşiseră deja la muncă în tura de noapte,
luna îşi făcuse plinul,
şi n-a mai venit nicio coasă.

ULIUL ȘI DUDUL

Uliul, fiară a cerului,
ne lua păsările de prin curte.
Se uita la gaura a dinăuntru-ne, se tot uita,
știți cum privește uliul la noi, cu aia de uliu a lui,
și-a venit și ne-a luat lingurile.
Frate, tot satul mânca supa din căușul palmei!
Pe urmă
a început să ne ia bucuriile și tristețile și toate stările.
Stăteam așa seci și țepeni ca lemnele, fără noimă.
Durerea era că nimeni nu mai făcea dude,
nici dudul.
- Mărie, tu mai faci dude?
- Nu mai fac, Ioane, păcatele mele!
- Dar Gheorghe al tău?
- Nici el, s-a prăpădit săracul!
- Vai de capul nostru, zicea Ion,
și mergea mai departe prin viață.
Dar pentru că totdeauna
este un happy-end care e moartea,
s-a răsucit dudul
și a venit să facă el dude în locul nostru.
Al dracului uliul ăla,
cum a șters-o repede de pe-atunci!

MÂNCAT DE CAL

Și a intrat calul,
nu mă-nșel niciodată în privința cailor,
și l-am întrebat:

- Da tu, ți-ai făcut dinții?

Mi-arăta că da.

- Și părul, ți l-ai vopsit?

Asta l-a enervat foarte tare.

M-a luat în gură și m-a mâncat.

Să nu vă puneți niciodată cu caii!

Mâncat de cal, ce mai sunt eu pe pământul ăsta?

Oamenii buni, mâncat de zăucul de cal,

ce Gustav pot să mai fiu?

ULTIMUL FRONT

Ranița purta primul război,
pe-al doilea, pe-al treilea, pe-al patrulea.
Avea numai războaie în ea, era plină.
La o adică, chiar inventa.
Avea mai multe războaie ca păsările livide din cerul
gurii câinelui de pământ.
- Nu e decât o sinecură, zicea câinele de pământ
văzându-și mai departe de lividele lui păsări.

Și ranița care ducea în ea războaiele mondiale
dintre grâul cerând în căsătorie
mătasea porumbului,
era plină ochi de războaie mondiale.
- Hei, ce-î cu voi, zise ficusul
și-și mai întinse odată
linia perfectă a pantalonilor lui
care eram noi.
- Da, e nevoie de pace, glăsui vrabia
și-și întinse linia de pantaloni a ficusului
care eram noi,
cei de pe ultimul front,
al țărâni

REVOLTA IERBII

Sindicatul verde hotărâse ca iarba
să nu se mai transforme în lapte.

Vacile și oile

s-au năpustit nervoase pe mâncata de iarbă
și mâncau și mai mult din ea,
și mai mult, și mai mult,
dar ele, vacile de oi și de vaci,
tot nu făceau lapte!

Mieii și vițeeii mureau pe capete,
pe capetele lor fără cornițe.

Vacile speriate

mâncau iarba fără să mai rumege
cum înghite marea la râuri
și moartea la viu.

Cu cât mâncau mai multă iarbă
așa mureau mai mult ăia micii.

Sindicatul oilor a propus vacilor
o întâlnire urgentă cu iarba.

- Haideți să rugăm iarba să ne dea laptele,
s-o rugăm în genunchi, să ne rumegăm la ea
cu toată cetina durerii noastre,
să-i recităm Tatăl lor, al ierburilor!

Și oile, chiar și vacile sterpe, stăteau în genunchi
până iarba creștea cu mult peste umerii lor
de vaci
și mai ales de oi,
și de vaci!

Dar iarba le întorsese de mult laptele
însă lor nu le spusese nimeni,
și oile și vaci
stăteau în genunchi
rumegându-se zi și noapte,
nu mâncau, mureau și se rugau.

Au trecut caprele
și-au făcut cu ochiul ierbii.
Dar ugerul vacii
tot se mai roagă.

IADUL ZĂPEZILOR

Mergeam pe o arteră plină cu zăpadă.
Păsările toate nu erau niciuna.
Cineva a strigat puternic,
Gustav, vezi că mergi pe artera inimii tale!
Cineva a strigat și mai tare,
vezi că ieși de pe artera inimii tale, Gustav!
Nu mai știam în ce parte să merg. Viscolea.
Calea nu se mai vedea
ca în vin strugurii.
Zăpada, ea însăși se zbătea
între trufie și desemnare.
Viscolea peste stare,
caii plângeau cu vrăbii de ciocârlii,
frigul - casă fără hodăi.
Și-am împietrit
ca elevul corigent la apă și la zăpadă,
ochii mei au închis ecluzele
hidrocentralelor plânsului
și-n grevă
au stat.

Și așa de păcătos eram în curatul meu
că nici pământul de sub mine nu mă mai vrea,
mă scuipa
cu sporcăciunea din el.

Vântul urla ca un pușcăriaș nevinovat, ce mai zări!
M-am gândit la păsări, la iarbă, la toți înfloriții,
la roza bucurie a vișinului când vii acasă cu o mapă în mână
în care ticăie ceasurile din sulf-armat
ale pierzaniei dragostei.

După un timp, pe care nu-l știa decât timpul,
am deschis ochii mei de zăpadă
și erau păsări pe cer, copacii
cu alți copaci mai mici în brațe, plini și de flori,
cazan al răului - binele, mi-am zis;
iar pe o placă am văzut scris:
BINE AȚI VENIT ÎN IADUL ZĂPEZILOR FLORILE!

ZIUA BERZELOR

Barza venea ca o scrisoare,
ca orice.

Lumina` cu pliscu-i câmpia
pe mii de metri pătrați,
cășca ciocul
și mai lumina` niște kilometri.

A mers așa cam vreo lună.

Pe urmă a venit guvernul să ne impoziteze,
să le dăm curent de la barză, ziceau ei,
ori dați-ne barza contra cost!

Ne-am scărpinat în ureche cu plop, cu ce-aveam,
cum să vă dăm? am zis noi. *De ce să vă dăm?*

Calul popii a trântit părintele
care a zis: nu!

Și noi am zis: deci așa, salamandrelor!

Dar între timp se născuse ziua de harți,
a berzelor.

LUNA CĂSCA

Țăranul veni de la câmp.
Își puse boii în car și văzu
că luna căsca-căsca.
Luna, văduvă de război,
cu bărbatul mort între erupții solare,
căsca-căsca.
Își pusese mâna la gură și căsca-căsca.
Țăranul întoarse arcurile boilor ca pe ceasuri
și-i puse să-l trezească la 5-ul lor, al de boi,
înțepându-l pe spinare cu coarnele lor
și cu nădușeala lui, fruct și sămânță .
Dar el nu visa vise de om, vise de zmeu visa el!
Și zmeul din el se uita la luna
care căsca-căsca
și-l brucea cu pricepere
ca un iarmaroc travestit,

și câteodată,
ca un ienibahar în răchie.

Omul scoase ciocâlteul de la jug să se apere,
nu putea dormi el somn de pelin și de roibă,
dormea somn de nesomn.

Și luna căsca-căsca!
Pe țăran visele îl înțepau ca albinele -
dar nu-i erau boii lui, ai de 5!

Și a venit nevasta omului
care căsca-căsca.
Omul, dormind în nesomn,
a luat jugul boilor și se uita prin el ca prin lună,
nevasta lui.

Și iar încercă să se apere de văzut
cu ciocâlteul și cu el însuși
de nevasta lui care era luna.
Păsările cerului - zilele lui.

Câinii lătrau ca turbații la luna
care-i părea muierea scoțând cenușa din sobă.
- Drace, zise omul, și se apără de viață și moarte
cu porumbul și grâul
din toatele trupului său de țăran.

Și omul, fără puteri,
adormi pe brazdele mâinilor sale

ca notele întristate pe portativ
privind luna
care căsca-căsca!

VREMI CU VIERMI DE MĂTASE

- Să nu te știu mai mult
decât viermele pe vierme?
Zise viermele urând viața lui,
a de vierme.
- Să nu te știu eu pe tine
mai mult decât mă neștii tu pe mine?
se întrebă cel care știa cărarea pe munte
a caprelor.
- Laptele nu e drum, zise viermele, ci icoană
și dormeam peste râuri și fragi, sub cap ce izbelișiti,
ne luminam cu bunătatea caldelor noastre bunici, aveam râuri,
am strigat suflet și el a stat înaintea strigării,
se uita la ea ca la mine, mi-a făcut cu mâna, s-a dus
ca sarea prin carne.
- Și ce mătăsurii mai aveți de vânzare, măi,

ce vremi, voi,
viermilor de mătase?

CONSTITUȚIA CALULUI GUSTAV

Tânărul cal se simțea liber
ca lemnul până să devină oiște.
- Ce-mi trebuie ham și trăsură
dacă nu merg niciodată în ea,
ce-am nevoie de șa, să duc povești în spınare?
Am luptat, am brevete,
s-a semnat constituția cailor, suntem liberi
ca dovlecii care se vor plăcintă.
Și calul se simțea fără stăpân
ca praful
de pe picioarele lui de cal fără stăpân.
Omul, alică fără și pușcă,
se lua la trântă cu el însuși,
care pe care să se doboare.
Omul era ocupat cu borangicul din el
dar calul

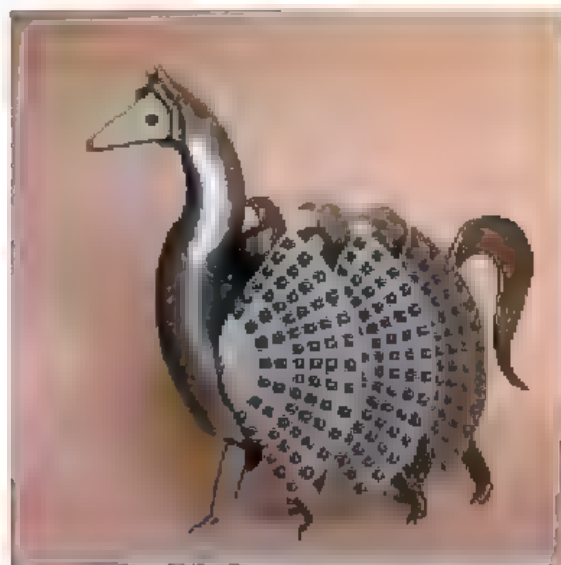
trecea pe lângă florile din suspine
cu vieți tinere, printre nori,
vindea zilele
care și așa erau ziliere.

Calul trecea în goană pe lângă omul
de mai înainte,
pe lângă totul.
Picioarele lui ca voioasele vrăbii
ale corzilor de pian
încontinuu fugeau.

De cine fugea?
De el fugea,
din el fugea!

- Ce bine-i să fii liber, cu nările-n vânt,
într-un vânt în care nu-s decât eu
și cu vântul!
Cuvântul, zicea el,
și fugea.

Și prin nările-i tinere intra liniștea
păsărilor și stelelor inimii,
a promisiunii care venea
și-i arăta pe o tavă de aur un
viitor fericit.

Și plin de atâtea libertăți, bucurii,
pe care le scotea singur din el însuși
a intrat în pădure.

Aici l-au salutat haitele, lupii, urșii,
au tras salve de urlete...

SOARELE SE DA LUNĂ

Venea noaptea, suna la ușă, fuma:

- Eu sunt luna, zicea,
n-ați plătit lumina pe care o folosiți
fără smerenie.

- N-o folosim, răspundeam noi,
și trăgeam cu ochi vinovat
la lumina cerului pe care o foloseam.

- Ba da, o folosiți, uite pe cer lumina
care vine direct la voi, nefiltrată!

Și soarele, care se da drept lună,
își băga mâinile în buzunarele lui de măgar,
fluiera șerpește și se purta ca luna.

- Ba da, tre` să plătiți,
continua el cu aroganța
diamantului găsit în cărbune!

- Bă, da nu ne lași!
Se revoltau cei care furau lumina lunii
fără să fie înscriși

- Bine, ziceau unii, la salariu!
- Suntem șomeri, se văitau alții,
poate prestăm servicii ajutătoare,
o mai îngrijim câteodată,
curățăm nori de pe ea, o scăpăm de infecții...
- Bine-bine, ziceau pensionarele,
dar tu nu ești cumva unul de-al lor,
de-al guvernului? Mă, măgarule!

Mai simțim și acum mirosul lui
de scoică trasă-n vanilii,
vedem jiletca-i în dungi
cu Jupiter și Pluto desenate pe ea,
și cu Venus, mi-e rușine să spun,
derbedeul!
Cu nasturi din corn de licornă, ha?

N-a mai dat pe la noi nici în ziua de zi,
darmite în a de noapte!

CÂINELE DIN CAL

Dintrodată calul a început să se creadă
câine.

Un hidalgo și un Mendeleev al câinilor,
ba chiar un Pavlov, se fudulea el
luând în derâdere ultima lege.

Se credea atât de mult câine
că pe câini îi vedea pisici sau topoare
cu lamă de letopiseț.

Lătra-n curte la gustar, la liturghiile
ținute picioarelor de către copitele sale
și se da pe spate fumând trabuc
ca un veritabil câine.

Ce e rău dacă se crede el câine, ne-ntrebam?

Poate e un câine altoit cu galbenul?

Nu e galbenul destul de înalt?

Dar dacă e un câine baschetbalist
iar noi n-avem vieți, galben,

guvern pentru el?

Dar ce-i ham, ca hamul trece,
ce e hau, ca haul vine!
Și el continua confuzia
dintre hamul de pe spinarea lui
cu hamul lătrat.

Și lătra cu un nechezat părăsit
spre bucuria nebunilor de luceferi
pe care stelele
nu-i mai scoteau demult la petreceri.

Câinii se uitau la el ca la galbenul cufăr al bunicului
din care lipsea testamentul.

Partea electrică a lucrurilor
era miopia lor de a pescui în ele însele,
ca un abator aplaudând vitele.

Scoală, măritule cal,
ți-am strigat cu strigăt de om,
lasă acum cucu
velele!
Scoală-te câine,
dacă nu mă înțelegi?

Dar calul care se credea câine
a început să se creadă câine care se credea cal

Și mânca rufele de pe sârmă,
desigur ale celui care avea sârmă
și celuia care avea rufe.

Dacă-l întâlniți
dați-vă că-steți din pământ!

ARIPAȘUL

Avea 4 aripi, 6, câte vroia.
Era plin de aripi,
subsolul cărnii lui
numai aripi era.
Avem poze cu simțurile sale
de dinaintea potopului
în care și ele tot cu aripi erau.

Respira aripi
și umpluse cerul de fulgi.
Repertoriul îi era cam ciudat,
cu negri fugind de pe plantații
punându-și aripe negre.

- L-am văzut, susținea câinele mării,
i-am simțit mirosul de om,
nu mă păcălește el pe mine!

De fapt toate căile duceau către minele de lapte:
- Da, zise fraga,

pentru asta și eu m-aș întinde cu murul,
nu mai am nicio frică,
de-i așa cum zice câinele!
- E-acolo, arăta norul văzând de sus
ce noi niciodată nu vedem
de sus.

Și piatra a răs în sinea ei
mângâind în lucire nesfârșitele-i aripi.

GUERNICA

Măinile mergeau fără trup
în tot aerul rece.
Foarte multe mâini mergeau
fără foarte mult trup
în tot aerul rece.
Din ce în ce mai multe mâini,
din ce în ce fără trup
mergeau prin aerul rece.

Deodată aerul rece
se umplu de mâini fără trup
cu tot aerul rece.
Erau mâini fără trup
în loc de aerul rece.

Pe de alte părți ale aerului
erau alte părți ale trupului,
niciodată nu se întâlneau

aerele astea reci și calde
și verzi și dulci și deșănțate și triste.

Ca niște vieți ale morții pluteau
în neplutirea cea rece.

ZEUL MIJLOACELOR

Era plin de mijloace.
Mijloacele nu sunt nici jucării
și nici fapte.
Și el era plin de mijloace:
era un rege al mijloacelor.
Veneau supușii la el să-l întrebe:
- nu profesez vinerea, zicea zeul mijloacelor
care aveau un pământ întreg la îndemână
plin de mijloace.
Dar într-o zi, să fi fost joi,
trecu gaia pe-acolo
și-înghiți viermele!

FEREASTRA VIRGINĂ

Ca și sufletul
nu e nici înăuntru, nici afară.
Ne oprește să ieșim, ca pe vin sticla,
ca pielea de pe noi
să nu curgem unii în alții.
Fereastra se ține la cer
să nu intre noaptea în casă și să ne înjunghie
rămășițele noastre de pe când eram iasomie
și să ne fure bucatele
pleoapelor.

Am avut o fereastră care era capacul de ceas
oprind să nu vină peste noi timpul
- *Ești în casa mea*, nenorocitul, am urlat la focul
care se logodise cu gheața, altă fereastră,
și care lăsa apa să ne înghită.
Dar fereastra e veșnic virgină,
a venit un iepure și a zis:

- *E destinul, îl vezi dintr-o parte în alta,
de la moarte spre viață și invers,
de la moarte spre tine...*

Așa am adunat interior cu exterior la un loc
fără să se-atingă.

- *E timpul, a strigat zariștea bucuroasă,
haideți să mâncăm ce-am privit!*

A venit un iepure într-o zi și a zis și el, sicofantul:

- *E ursita, o vezi și n-o vezi, nici aici, nici acolo.*

- *Nu-î decât timpul, s-a bucurat zariștea
și privitul ei a mâncat-o.*

Fereastra se uita la ei cu interiorul și cu exteriorul.

Totdeauna exteriorul e mai mare, zicea interiorul gelos,

- *Da, dar eu te apăr pe tine, măgarule, zicea exteriorul
care n-avea ochi să-l vadă pe vis-a-vis-ul lui.*

- *Măi, ziseră greierii și lăcustele,
mișcătoarele și nemișcătoarele, ia stâmpărați-vă!
Vreți să intrați înăuntru peste stăpâni?
Ce pomi de pavăză sunteți voi,
bocitori ai fumului de pe șuncă?*

De atunci
fereastra are două vieți,
e vama dintre noi,
cei care plecăm,

și noi, ceilalți,
care plecăm.

DUHNEA DRAGOSTEA PE LUCERNE

Am îndemnat chemări, am îngenunchiat pustiuri,
caii se dădeau în josul lor până-n mânjii
dornici să devină cai.

Am scos laptele din iarbă direct,
fără să mai treacă prin ugerul veacului.
E drept, și stelele ne-au zâmbit
ca ventuza pe carne.

- Vrei să spui că nu m-a durut răsăritul
mersului patriei către pâine?

- Vrei să spui că lucerna lunecă spre
dulceață și dragoste?

Da, am avut caralii ce-au dormit sub
cântecul vrăbiilor
înainte de-a merge la moarte
și-am văzut mitralierele ciocănitoarelor
spărgându-le pieptul
din care-au zburat spre nefast
întâmplări nenăscându-ne.

Ne culcam pe câmp ca soldatul pe rănile lui
dezamorsate de neprețuitele așteptări.
Cerul avea miros de om:
duhnea dragostea pe lucerne. Calule-calule!

RITUALUL LĂMPIILOR

Aveam ordin să pupăm lămpile.
Cum vedeam o lampă
îngenuncheam și-o pupam.
Zorii, ca și noi, veneau, îngenuncheau
și pupau lămpile.
Ne întrebam, până unde o să ajungem,
că n-o să pupăm și rachetele?
Și ziceam: dacă o să înceapă și fântânile
să pupe lămpile?
Și a doua zi fântânile
veneau
și pupau lămpile.
Ce coline aveau risipirile noastre,
proaspete și bine spălate,
ce coline!
Mazărea, niciodată!

Dar se-auzea cadența unei armate imense
venind să ne salveze,

eram fericiți!

Și chipeș comandantul Gustar ajuns în dreptul nostru
salută și ordonă armatei scurt:

- Pu-pați lămpile!

C.V. POSTUM

Și cam ce-o să scrie moartea de noi
când ne-o face CV-ul,
Gustav?

Că n-am făcut mai multe crime,
să aibă și ea de lucru?
C-am fost delăsători în dragostea
în care ne-am dat cu ea?

Mizerii, ce să mai zicem!
Lenea, altă zi a săptămânii,
nu se pune.

Și vorbele morții se vor înșira în fața celor
care n-au știut niciodată.

Și vântul, foarte dur cu legile naturii,
va striga:
Marș cățea!

SOARE CĂZUT LA PĂMÂNT

Soarele zăcea pe patul lui de soare.
Zăcea și tăcea.
Luna venea și-i puneă la cap niște răscoale,
vrea să-i bage divorțul sub nas,
luceferii îi spuneau că nu le-a plătit căminul,
constelația câinelui
lătra la guvern.

Universul avea pană de curent, bâjbâiau,
până și electrocardiogramele
își cereau demisiile, în condiții.

Soarele se ridica într-un cot,
apărea o rază de lumină pe lume,
cocoșii cântau cu notele beduine ale mierlei,
cântau polici,
lacrimile coborau în ocne,
nu mai aveau sare,
căile ferate adunate mosor
erau aruncate-n trenurile de călători.

Dezamăgit mai era săracul de el,
citea în stelele lui ultime știri -
ce-a mai fost, diavole,
aer al nesocotinței, desfrâu
legat la cap cu nojițele puterii ce ți s-a luat!

Veniră moștenitorii, să vezi cum se-mpingeau,

cu avocați, cu trăsuri, cu biciuști,
deja împărțiseră lumea
pe 15 planete.

Dar cea asistentă,
îl făcu să se ridice!

Sosiră luna, luceferii, stele,
târziu,
doar cocoșii au primit dreptul
să meargă înaintea lui.

MĂRGĂRITARUL

În timp ce caiul mânca mărgăritorul
se întreba:
mănânc eu mărgăritorul cum trebuie?
Vântul, cel mai al dracului polițai,
îi puse cătușele și-l întrebă
de ce-ai mâncat mărgăritorul, caiule?
- Ha, se bucura caiul,
ce bine că nu știe ce-am mâncat?

ESTETICĂ

- Tu ce crezi, moartea e cubistă sau futuristă?
- Mai degrabă cubistă,
fiind mai aproape de străzile cu piatra cubică.
- Și că de ce zici asta, Gustav?
- De la frunze, Gustar.
- Dar tu ce ești Gustav,
cubist sau futurist,
îl întreabă Gustav?
- Cred că sunt mierlist,
și-și puse coasa pe umeri
și o luă spre un vânt.

MATRIOȘKA

Intrăm unii în alții ca păpușile Matrioșka:
copiii în părinți, părinții în bunici
iar ei în veac.
Așa se întâmplă cu toate vietățile.

Dar și noi avem Matrioșka lui:
copilăria intră în adolescență,
ea în tinerețe,
și tot așa
până când toate ajung într-o Matrioșcă mare,
cea mai mare posibilă.

Și dacă toate simțurile ne-ar intra
unul în altul ca într-o Matrioșcă
și am rămâne cu unul singur,
mult mai puternic?
Care ar fi Matrioșka aia?

Dacă mi-aș îndrepta spre tine deodată
și văz și auz și miros și dragoste,
toate într-un sigur punct,
ce-aș mai fi
dacă nu raza păguboasă
a îndrăgostitului?

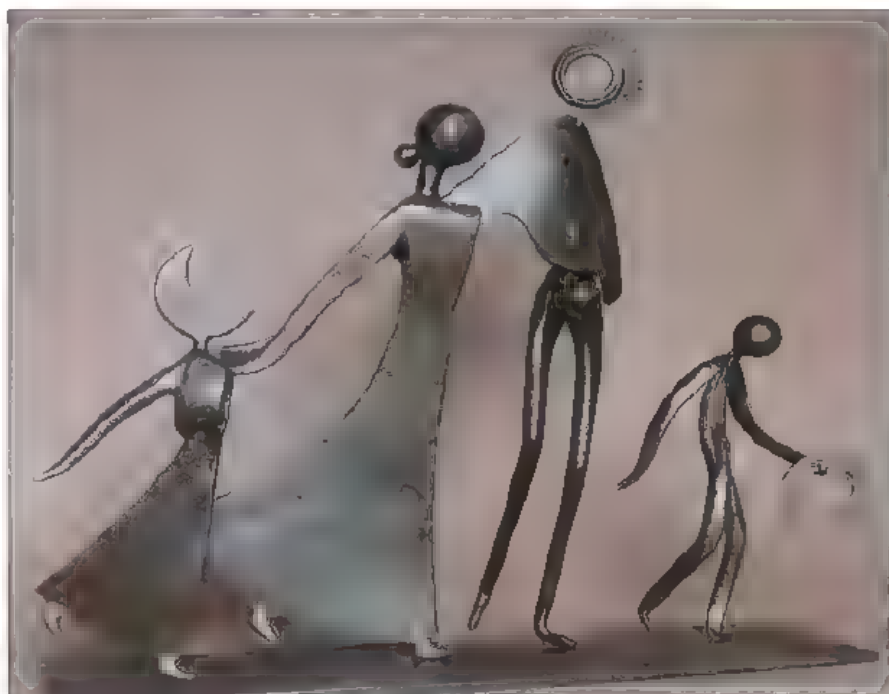
Ei, dar dacă zilele ar intra una în alta
și ne-ar sorbi ca o gaură neagră
și toți am aluneca pe înăuntru-ne

până am rămâne unul singur
în care am fi toți,
de pe toate planetele ființelor noastre,
cu stele cu tot,
un singur punct?

Și te uiți și vezi punctul
și-ți mai și zici

în care suntem noi, punctule,
sau care în care,
toți?

BUMERANGUL

Aveam un bumerang înăuntru-mi
ce se-azvârlea după ce-i venea în cap
pe dinafară de mine.

Mi-arunca viața
și revenea
cu ce mai rămânea din ea.
Și tot așa,
se întorcea
cu din ce în ce mai puțin
din ea.

Dragostea mea îl aștepta cu tava întinsă,
își da părul pe spetezele oceanelor,
era geloasă.
- Dragostea voastră mă biciuiește prea mult,
a zis bumerangul
și s-a plecat cu el însuși.

Atunci
ziua de marți s-a șters cu prosopul
pe care scria:
„Iarăși.”

ZIUA LUPULUI DE CÂMP

- Vino câmpule, zise lupul,
vino să te mănânc!
Câmpul se uita la lup ca la o doagă sărită
din Arca lui Noe
și nu pricepea nimic.
- Vino să te mănânc, zicea lup spre cel câmp
care sta cu o mână în șold și cu alta se înclina
la nimic!

Lupul se apropia tiptil, cu pașii de lup
ai viezurelui vizuinii -
dar și câmpul venea
cu pașii de lup față de câmp
și fără să se miște.

Când s-a apropiat,
câmpul a-nceput să strige:
„Vine lupul!”
și lupul s-a-ntors să vadă lupul.

SINELE

Venea sinele și-mi zicea: tu cu cine ești, mă?

- Cu tine sânt Gustav, răspundeam prompt, ești nebun?

Cu cine dracu să fiu?

- Nu e bine-mi zicea, nu e bine!

- Cum nu e bine, cu cine ai vrea a fi?

- Cu tine aș vrea a fi prietene, vezi-ți de treabă,
merg să aprind o țigarie!

Și Gustav fuma dușmănos și cu ochii fioroși de nesomn
ca un soldat dezertat din istorie.

Trăia și fuma!

INVERSUL

Pe atunci caii se nășteau în spinare cu oameni cu tot.
Oamenii se nășteau și ei în spinările cailor,
cu cai cu tot.

Unii se nășteau pe alții,
alții ca alții.

A venit viscolul.

Sufla de scotea și seria de pe bani,
erau nămeții mai mari de un li,
o cam acoperea pe minunea aia a lumii,
care se cam linsese pe bot de a mai fi
fată mare.

Și peste ferestrele largi ca o gripă
a intrat fulgerul cu tot confortul.

Nu se prea se cădea să intre el pe vremea zăpezii
și viața m-a pus să mă citesc invers.

Adică din
înspre către.

LUMEA VĂZUTĂ DE RÂME

- Și noi cum facem sex?
Întrebă o râmă mai mică
pe o râmă mai mare.
-Nu facem! Pentru că noi suntem ca sticlele,
și sticlele nu fac sex niciodată,
zise râma mai mare mai micii râme.
- Suntem ca sârma, mai spuse mai marea râmă.
- Și cum fac sârmele sex,
dacă tot suntem sârme și nu sticle,
dacă nu suntem sticle ci sârme,
întrebă râma cea mică?
- Tu ai auzit de sintaxă și morfologie?
Răcni la el Mai Marele Râmelor.
- Ei, ăia cu sintaxele, fac sex după legile sintaxelor,
cei cu morfologia,
după regula morfologiei.
Văd că tu ești mai mult morfologică!
Hai, dealul!

GORNIȘTII

Gornistul cânta înaintea armatei
și murea.

Împușcat.

Venea alt gornist mergând înaintea armatei,
cânta și murea.

Împușcat.

Alt gornist și altul și altul,
mergeau înaintea armatelor,
cântau și mureau.

Împușcați.

În armata dușmană se întâmpla la fel.

Câteodată, gorniștii din armatele rivale
se salutau între ei,

cântau în duet, mureau împușcați

în duete de împușcături,

se risipeau notele pe câmpii,

veneau gorniștii următori din toate armatele,

adunau notele risipite și încercau să cânte-n duet
de unde rămăseseră predecesorii.

După un timp s-au sfârșit toți gorniștii.

Și de o parte, și de alta.

Rămâneau goarne fără gorniști.

Dacă ați fi goarne,

ați vedea cât suferă noaptea

goarnele fără gorniști.

Atunci, goarnele,
independente una de alta,
inamice cum ar veni,
și-au zis: ăștia au vrut să omoare cântecul,
care ducea războiul!

Și-au început să cânte singure,
fără gorniștii care erau morți,
așa de trist,
că toți soldații
din toate armatele și din toate timpurile
au ieșit din adăpost
și plâneau.
Prin goarne plâneau.

ALBUMUL FOTO

Îmi făcusem rost de mine însumi
de prin târgul de vechituri.
Stăteam tolăniți în niște amintiri.
Un lătrat pe la geam mi-amintea ziua
auzind un lătrat pe la geam.
Am crezut că e câinele, că sunt eu,
s-a deschis ușa și a intrat coșul cu bunătați.
Din coș, bunătațile s-au ridicat cântând pe masa -
domnișoară de pension, roșie la față și salpetră.
Bucatele s-au deșirat ca un ghem
începând să-și arate sânii,
dar când ne-am apropiat de ele, au fugit.
Eram ispitiți până la ultimul volt și amper al ispitei.

Din dulapuri au sărit vulpiile
pe care le creșteam să le purtăm la gât.
Lingeau personajele de pe bancnote, ne era rușine,
a ieșit gâtul de sub ele, cerea scuze,
în fotografiile de pe pereți oamenii duceau elice la nas,
mai puțin mobila se-nțelege, mai puțin viața,
în locul meu regretul unui staniol
vindea veioze.

Au rămas cântecele, niște firimituri pe care
servitoarea le ștergea cu buretele
pentru un vaporean
pe care nu l-a necunoscut
niciodată.

CUMPLITUL VERDE

Dintr-odată lupii au început să mănânce iarbă.
Mieii se mirau cu ei înșiși, erau supărați
că lupilor nu le mai place de ei, și nici lor
nu le mai era dragă iarbă.

O urau
ca lingura pe cositor.
Lupii, spre surprinderea goarnelor,
mușcau din iarbă ca noroiul din cizmă.

Și-au venit iepurii din a 7-a epocă a ierbii
și-au început să rupă din vulpi și din lupi.

Niciun vânător n-a mai ieșit din casă.
Grâul s-a ascuns în pâine
dar caii, Gustar, ai văzut caii la râu
cum iarbă îi sorbea cu nesăț?

Dintr-odată toate animalele treceau
unele prin altele și curgeau
ca prin pâlnie în burta ierbii,
și totul era verde, ziua, visele, totul,
cumplit de verde.

VÂNZARE DE VISE

Am vândut un vis în care
ăla care era ăla
brusc nu mai era!
N-a fost vreo pricopseală.
După o săptămână,
individul, sau ce-o fi fost,
mi l-a adus înapoi.
Nu i-a plăcut.
Murea taică-su-n el.
I-am dat alt vis. Era puțin cam terfelit.
Nu e nimic, îl lustruiesc, zicea dumnealui,
l-a strâns sub braț și-a plecat.
Era visul în care murea chiar el.
A doua zi a venit și mi-a mulțumit.

Cine-o fi fost?

LUNA CU PANTOFUL ROZ

Printre văile serii vedeam coborâșul
și era seara care gemea
că nu putea naște luna.

Au venit bivolii și caii și sănii
peste gard să privească.

- Așa e ziua de marți, a zis mama
aruncând cenușa spre stele.
Zațul cărbunilor nervilor mei a dat foc,
lenea se dezbrăca pe divan ca o curvă.

Câinele se bucura în lanțul bucuriei lui de câine
și era seara care gemea,
geometre!

Noi am stat și am zis:
cum să ridicăm luna iarăși pe cer,
o avea copii, poate-i gravidă,
dar chiar nimeni
nu se pricepe destul în materie de lună?

- Veniți voi deslunaticilor
întunecatelor vise și ziceți!
- Dar dacă luna se-ndrăgostise, ne speriam noi?

Atunci caii și bivoli și sănii
cu gâturile peste gard
au strigat să iasă luna afară, au dat din picioare,
și din vocile lor a ieșit luna-ncălțată
cu pantoful roz al disprețului.

AȘTEPTARE DE ÎNTUNERIC

Ce-o fi mai trist pentru întuneric
decât s-aștepte lumina?
Să se trezească dimineața de noapte,
să-i pregătească aburinda cafea
cum adastă vrejul
să crească fasolea din el?

Și întunericul tot privește spre zări,
deși
când va veni lumina
el nu va mai fi,
va întreba de el și nu-l va găsi.

Și totuși e atâta drag în așteptarea asta a lui
că văile fumegă cu animale.

HEHERIȚA

- He, și Veverița se veverița la noi
ca la niște amărăți care au pierdut trenul.
- He, și Heverița avea un ecuson al palatului zorilor. He!
- He, și Heherița se rățoia ca hiepurele la fag
și ne amanetam gândurile, le căram în bănci,
în saline, de unde le și luasem.
- He, și Veherița,
ne punea ceasurile după ale furnicarilor.
- He, ce faci, Heherițo? Zicea hiespea
dându-se de hîțepătură între hrați.

CONCERT DE SĂRBĂTORI

Am aprins torțele să vedem în jurul nostru
luptele de la Termophile.

Bătălia ne cârcomise.

Cei șapte porci îmbrăcați în frac,
supraviețuitorii,
reprezentau nota do.

Următorii șapte de pe portativ nota re.

Alți șapte nota mi, și tot așa până-n cer,
toți îmbrăcați în frac.

În fața lor, un porc și mai elegant,
îmbrăcat tot în frac
dirija cu un cuțit în mână.

Ei, toți, repetând în mod serios, foarte serios,
un singur cuvânt pe care dirijorul
îl puneau să-l cânte:

- Cră-ciu-nul, Cră-ciu-nul, Cră-ciu-nul...

STRADA LUXEMBURG

Gustav mergea pe strada Luxemburg,
iar Gustav tot pe strada Luxemburg -
nu se-ntâlneau niciodată.

Gustav mergea pe o stradă Luxemburg,
Gustav pe o altă stradă Luxemburg -
nu se-ajungeau niciunul.

Gustav mergând pe strada Luxemburg
și Gustav care mergea pe Luxemburg
n-aveau nimic în comun

fiind Gustavi din orașe diferite,
țări depărtate,
fără treabă unii cu alții.

Erau Gustavi din alte vieți și timpuri,
unii morți, alții vii,
mergând pe strada cu același nume,
neîntâlnindu-se niciodată.

STRĂNUTUL DE CAL

Măi, dar ce-aveți voi cu noi,
zicea calul,
ce nu vă convine la cai?
Avem și noi copii ca și voi,
friguri și nepricopseli,
e-adevărat că nu ne sinucidem niciodată,
dar sunt destule pe capul nostru, al de cal!
Avem iarbalâcul nostru...
și calul strănută
cu strănut de cal de împărat.
Și toată istoria a început să strănute
la semnalul acestui tâlhar,
cu strănut de cal de împărat.

JAN

Dacă ai un brici, deschide o
salcă,
scoate din ea cântecul
și pune-ți numele Jan.
De fluier vorbesc.

Dacă nu ai un brici, nu
deschizi o salcă,
nu scoți din ea fluierul
și nu-ți pune numele Jan.
De cântec vorbesc.

De tine depinde, Eufrate sau Tigre,
să-ți pui numele Jan, sau nu.

Că dacă Abel și Cain
s-ar fi numit amândoi Jan
niciunul nu l-ar fi omorât
pe niciunul.

Deci, luați un brici, deschideți o salcă
și cântecul din ea
numiți-l Jan.
Restul știți ce-aveți de făcut feții mei,
spor la treabă!

Așa zise îngerul trăgându-și arpiile pre sub el
și se făcu și mai nevăzut
ca înainte.

PE LÂNGĂ PLOPII FĂRĂ NOI

Plopii treceau cu mare viteză pe lângă noi,
unii cu miercuri,
alții cu joi.

Plopii treceau
cu și mai marele lor de viteză pe lângă noi,
cu var, cu noroi.

- Măi, le-am zis,
de ce treceți așa de repede pe lângă noi
unii cu miercuri, alții cu ploi?

- Știi ce mi-au zis? *bă virgulă,*
dacă-ți spun nu mă crezi!

DIALOG

- Domnule Cașmir?
- Da Doamnă Mătase!
- Domnule Cașmir?
- Da Doamnă Mătase!
- Domnule Cașmir?
- Spuneți Domniță!
- Dacă n-aș fi de Mătase
ce te-aș mai bumbăci!

CALUL DE FIER

Calul a început să mănânce
totul nostru pe care-l aveam.
Ne mesteca verbele, substantivele,
era plin pe la gură
de nevrednice conjugări.
Am zis,
nu poate el să ducă
atâtea substantive și verbe câte avem noi.
Dar calul
devenea al dracu
de foarte periculos!
Și așa, fără rost,
a început să roadă calea ferată
cu trenurile înzăpezite,
mânca infantil
curentele firelor electrice
și tușea.
După aia s-a pus să roadă mașini, magazine,
nume de străzi, de orașe,
nimeni nu mai știa unde locuia, era haos
pe toată constelația calului
- Stai acolo! Nu te mișca,
î-a poruncit câinele care eram!
Treci imediat în iarba zăpezii!
Și-a trecut

MÂINI ÎN LOCUL PICIOARELOR

Mâinile au început să locuiască-n picioare.

Le închiriau.

Pe urmă

îndeplineau puțin câte puțin

din treaba picioarelor.

După un timp,

cât de la izvor la vărsare,

mâinile au început să meargă.

Ne salutau

cu bunăvoința parbrizului față de ștergător,

a pantofului către perie,

- lumea curgea

tot cu părul pe spate!

Am văzut pierderea cum trecea

ca prin cămări leușteanul.

Prin ocean se vedea că spre mine

vine ceva care se depărtează,

mâinile spuneau că e viața,

mâinile răspundeau că nu,

și se apropia și se depărta

ca trupul de piersica

piersicii altui trup.

Și trecea pasărea

ca un anotimp în care n-am cules viile.

SCOBIREA PĂSĂRII DIN CÂNTEC

Peste câte mii de mări ne ducem suspinele
prin călătorele păsări?

Îndestulează-mă cu bunătatea ta, Gustar,
și mă strecuram zgârâindu-mă de luceferi
prin desculțișurile tale
spre tine!

Dă-mi lumina gutuilor mâinilor tale
să le sărut! Și a gâtului. Hai, și a gâtului!

Dar tu ascultai de parcă
erai făcută numai din neascultări.

Atunci am dat drumul păsărilor
dar drumul era una cu ele și plecau împreună,
am venit și-am alimentat câinele cu un lătrat nou, la modă,
am vrut să-i dau drumul și lui
dar nici el nu mai avea drum.

Și-a rămas la picior.

MUTAREA ZILEI DE MARȚI

Au venit muncitorii

cu pachetul lor cu salam,

cu ceapă și cu brânza umedă

împachetate-n ziar -

și mestecau la ciment.

- Cine știe, dintre voi, și are o zi liberă,

întrebă șeful -

câte nopți prăpădite

mai fac o zi?

- Dar dacă e invers? Se-auzi o voce din ei.

- Și dacă e, ce? Răspunse sfidător șeful

scărpinându-și norul din cap!

- Haideți să luăm marțea și s-o mutăm miercurea,

dădu el ordin supușilor.

Și-au venit lucrătorii de timp cu niște răngi,

au dislocat fapte scârboase,

fărădelegi ieșeau de sub pietre,

bine că n-ai fost pe-aci, marinare!

Au scos ziua de marți ca pe-o măsea.

Uite-o aruncată pe colo`!

Așa s-a născut ziua de miercuri.

TRAM-VAIUL

- Despre tram-vai nu știm mai nimic.
- Atunci de ce vorbim despre el, doamna învățătoare?
- Pentru că
duce oamenii din dreapta în stânga
și pe urmă la loc.
- Ca mama și tata, doamna învățătoare?
- Oamenii nu știu de dreapta și stânga
ci se urcă liniștiți în tram-vai.
Când cei din stânga ajung în dreapta,
sunt fericiți.
Când ăia din dreapta sunt în stânga,
în locul celor de dinaintea lor,
devin și ei fericiți.
Iată cât de mult dreapta și stânga
contează în fericirea oamenilor.
Așa și cu îngerii.
Măine repetăm tema cu clasa a doua:
clasa politică!

ALTE PERICOLE

Dar hai să spunem cum a și fost:
eram o mână de oameni
când au năvălit zmeura și fraga și mura
să ne mănânce.

Veneau cu gurile căscate spre noi.
Pale-pale cădeau ierburile în fața lor
mâncate de ale nebune.

Ne culcam cu cuțitele-n sânge, cu luna sub cap,
dormeam în bontoane de vară
la piept cu neprimitele decorații.

Am țipat, am plâns,
am dat cu amarul,
am despuat dospirea din stânci,
ni se desgheura de pe noi carnea pale-pale -
dar ele veneau!

Și s-a răsucit tată stejarul, a dat cu alea de pământ
ca îmbătrânitul fructelor cu fructele

Ei, câine-câine, a mai zis muribunda zmeură,
ce burduf de oaie ți-aș mai fi!
Și muri.

TRECEREA PASĂRII

- Mi-a trecut o pasăre prin cap.

- Ei, și?

Cui nu-i trece o pasăre prin cap?

- Avea toată istoria lumii în aripa stângă
și viitoarea în dreapta.

- Ei, și? Cui nu-i trece o pasăre prin cap cu ce zici tu?

Cui nu-i trece pasărea cu stările alea prin cap?

- Bine-bine, dar mi-a trecut mie,
cine ești tu să mă întrebi, ne-ntrebatule?

- Ei, asta-i bună!

Mai bine vezi ce gaură ai în cap!

LECTORUL CÂINE

Câinele ieșea dintr-o venă de-a noastră
bine ticluită.

Zicea: vreau să fiu om cu voi, prieteni,
de-aia am venit să vă citesc din cărțile astea.

Și începea să ne citească,
și citea, și citea...

- Vă rog să primiți întregul meu respect de câine,
ne lătra respectivul.

După un timp adormeam
de atâta citit al câinelui.

Citea niște hămăieli
din clasicii ăia ai lui de câine, dracu-i știe?

- Nu așa, zicea el, trebuie să vă mai citesc!
Ne pârguia oboseala.

Câinele da semne de agre
siune. Citea continuu.

Ne plictiseam.

Atunci începea să ne muște
ca să ne țină atenți.

Asmuțea pe noi substantivele,
verbele, presupun adjectivele
din hămăielile alea ale lui.

Toate se repezeau la noi să ne mănânce.
Semnele de întrebare erau cele mai pericul
oase.

Ei, oameni buni,
iată cum a ajuns la noi Gustav!

PRINTRE RÂNDURI

Printre rânduri sânt rânduri
mai multe decât rândurile însele.
Neîmblânzit de multe.
Ca morțile care circulă printre vieți.

Ai putea crede că-s chiar rândurile,
dar nu e așa,
nu le poți confunda.
Printre rânduri apar așa de multe rânduri
încât îți vine să crezi că istoria se repetă
ca păduchii
cu numele lor, de păduchi.
Iarăși, nici asta nu este adevărat!

Printre rânduri poate fi ceva avut și pierdut
din ce n-o să avem niciodată.
Original și copie, omorându-se între ele,
ca păduchii cu copiile lor de păduchi.
Poate-s viețile noastre
pe care nu știm unde să le așezăm:
între morți,
între vii -
rânduri,
sau
între rânduri?
A zis nedumerit
cel Gustav!

NERUȘINATUL DEAL

Dealul se uita cu jind la câmpie,
tare mult și-o dorea,
cu ale ei, cu alelalte,
o iubea mult.
Câmpia nu făcea nazuri,
dar poți să fii sigur pe vreo câmpie?
Dealul, de, ca dealul,
se uita cam cu nerușinare la ea.
Dar dacă e să punem vorbele și invers,
câte câmpii din zilele noastre
nu se uită cu nerușinare la dealuri?
- Ce vremuri mai trăim, fraților, ce mai vremi,
zise luna și-și trase norul pe cap
să nu facă iar
idolație.

PENDULUL ȘI PENDULA

Pendulul s-a îndrăgostit de pendulă.
Și ca orice îndrăgostit de-o pendulă
a vrut să-i arate dragostea lui.
Și-a început să bată din ce în ce mai des
să ajungă acasă mai repede.
Pendula își vedea de treaba ei
ca orice pendulă îndrăgostită sau nu
de pendul.

Deși trebuia să fie acasă la fixul de 7
pendulul,
nerăbdător,
ajungea pe la 6.

La 7 de fix ajungea și
pendula.
Pendulul devenea gelos,
că pe unde-și petrece ea
ceasul?
Pendula, fată din popor,
lucra mai departe la orele ei.

Nu s-au mai cununat

AUTOCANIBALISM

A început să-și mănânce coastele,
așa, netam-nisam.

- Dă-le-n colo de coaste, zicea el, la ce-mi folosesc?

Și a văzut că sunt bune.

Ronțăia pe ele

din oala în care era fiartă și luna.

După ce le-a terminat

a început să-și mănânce picioarele.

La mâini s-a oprit puțin, apoi,

firește în o cu totul altă zi,

s-a repezit și le-a mâncat dintr-o dată.

Dar cel mai frumos a fost zilele trecute

când frustrările-i, ajutate de piele bineînțeles,

l-au înghițit pe de-a întregul.

Vai cum mai mergea pe stradă,

mai mare râsul!

CONGRESUL FRUNZELOR

- Da, corect, au zis frunzele la congresul lor de frunze,
acum, să suntem la putere, să venim și noi cu un modernism,
să nu mai fim veșnic verzi, să ne facem albastre!

- Corect-corect, au zis caprele,
și noi suntem sătule de verdele ăsta!

- Vedeți, au zis frunzele,
iată ce înțelegere avem în societate!
Și-au venit lupii și-au mâncat caprele
iar frunzele, nemaivând susținere
s-au întors tot la verde.

GOARNA LUI TOLSTOIEVSKI

Goarna suna chiar și după ce murise soldatul.

Retragerea, înaintarea,
draci-laci!

Goarna suna

chiar și după ce murise toată compania.

Suna așa cum o tăia capul, retragerea, înaintarea,
draci-laci!

Dar goarna suna și după ce toată armata lumii
murise:

retragerea, înaintarea,
draci-laci!

O vulpie nervoasă de atâta sunat, a venit la ea într-o zi
și-a bătut-o pe umăr în timp ce suna:

- Heei, amice, te-ai țicnit?

- Da, a zis goarna, da, m-am țicnit,
încetând după atâta timp să mai sune,
da, ce, nu se vede?

- Ba da, ba da, ba da, a zis vulpia,
ba da, și a smuls goarna din mâinile
goarnei și-a început să sufle ea.

Retragerea, înaintarea,
draci-laci!

ȘOMAJUL SCOTEA LIMBA LA NOI

Lângă o casă e altă casă.

Pe urmă alta.

Aripa ei are și ea o casă,
și tot așa.

Capra venea și fuma țigări pe horn în jos.

Toți cei din casă mureau asfixiați de la fumul caprei
suflat cu și mai multă putere pe horn.

Toată țara murea de la fum.

Pe urmă hornurile șomau. Caprele șomau.

Șomajul devenise extrem de răutăcios,
scotea limba la capre.

Fumul se scărpină în dosul caselor, ce rușine!

- Unde pleacă lumina când stingi lumânarea?
zicea el

și se stingea pe el însumi.

AȘTEPTARE DE IARBĂ

Dar unde sunt caii? întrebă iarba,
unde sunt caii să ne mănânce?
Și sta și sta și sta,
Și afurisiții de caii nu mai veneau.
Unde sunt caii,
unde sunt caii să ne mănânce?
turba iarba nervoasă
ca o colivie fără păsări.
Și adăsta mi departe
până când așteptarea
i s-a făcut de fânul lumii.
Dar caii n-au mai venit.

RECONSTITUIREA

Când am furat primul televizor eram copil.
Nu erau televizoare pe-atunci,
erau doar niște îngăduințe.
Așa că am luat o îngăduință
și-am fugit cu ea în pădure
și mă uitam la ea ca la televizor.
Mai târziu,
când s-a născut televizorul
l-am furat și m-am dus cu el în pădure.
Obişnuit cu îngăduința
priveam la el ca la o copilărie,
și credeam că e
cea mai minunată făgăduință.
Dar îngăduința n-a mai apărut.

Zile întregi am fluierat-o,
am căutat-o-n sâmburii de prin fructe,
inelele vârstei mele făceau valuri,
se mutau în copaci,
dar îngăduința nu mai venea.

Mult mai târziu
se lăfăia la televizor.

VIZITA

Am fost odată ca totdeauna.
Am luat vizita și m-am prezentat cu ea la un Cine.
Vizita mă cam enerva,
era tânără și da din picioare continuu.
- Știu eu, Gustar, ce fac,
nu te mai negândi la prostii,
zicea ea
care nu reușea să-mi întindă nicio batistă a nervilor.
Pe urmă vizita și-a încheiat exercițiul ficțiunii
și-a fugit către vârf.
De nervi,
pe brațe mi-au crescut păduri și liane.
De nervi,
în aceste păduri trăiesc eu.
Cine ne mai poate salva?
urlă golul din peșteră
și-o apucă și el spre păduri
ca glonțul prin vipușca patriei.

IARNA ȘI GREIERII

Au venit greierii și mi-au întrebat mâinile:
vreți să vă învățăm să cântați greierește?

- *Doamne ferește*, au sărit arse mâinile
și poi-mâinile.

- *Doamne apără și ferește*, au zis scumpele de ele!

Și greierii s-au supărat și au plecat cu coada-ntre picioare
și s-au preschimbat în tramvaie.

Acum cântă pe la intersecții din scrâșnet de frână,
nu primesc nici-un ban,
și iarna-i venită.

DINCOLO

Dincolo de mine și de tine
sunt tot eu și tot tu.

Dincolo de mine și de tine
sunt tot Gustav și tot tu.

Dincolo de mine și de tine
nu sunt tot eu
și tot Gustav.

Dar dincolo de dincolo de dincolo de mine
și dincolo de dincolo de dincolo de tine,
ce mai e?

Iar la capătul acestei depărțări
auzi bomfaierul lui Dumnezeu.

JOI

Joi a fost ziua de naștere a zilei de joi.
Chiar și marți-miercurea i-au adus cadouri
zilei de joi.

De necaz a venit uliul și-a luat pasărea,
să fim caritabili, zicea el, și-a mâncat-o,
și s-au pus cu toții pe plâns.

S-a enervat plânsul că se puseseră cu toții pe el,
și s-a întors peste ei,
au venit lăutarii, popii, scutelnicii,
ziua de joi a prins uliul.

ZIUA RÂNDUNICII

Avea niște nod în papură.

Cădea frunza, moartea o pune la loc;

curgea sângele,

moartea îi făcea niște cepuri din ea însăși

ca să-l oprească.

- Ei, a zis calul, ce mai e și pe la voi!

Și-a mișcat sub picioare câmpiile

și dealurile și munții

până i-a simțit pe la șolduri, ca grâul la treierat.

- Ce mai e și pe la voi, a zis calul trăgând luna pe nas

ca pe o rândunică

pofta iubitului său.

Și rândunica a trecut pe la geana calului

care a sărutat-o ca pe copilul ei.

DIN BUNUL SIMȚ AL DÂNSEI, GAROFIȚA

- Pe mine trebuie să mă iubească rozmarinul,
strigă din bunul dulce-al dânzei, garofița:
nu plec în căruță cu fânul, nu mă dau altuia demâncare,
zicea ea și grăuntele-i
se nefăcea că se face -
trăgându-se pe sine de mână
ca briciul pe bărbier!

Pe mine să mă iubească rozmarinul,
mai zise nobila garofiță aruncându-și pre ea
pudra apucăturilor ei de a fi garofiță!
Și începea să se urce tot mai mult
peste straturile de ozon ale imaginației,
calești cânepii urcând în mintea-
spre cerul bumbacului.

Trecu melcul pe drum,
garofița se făcea că nu-l vede.
- Pe mine ar trebui să mă iubească el,
rozmarinul!
Stau aici pe răzor
trece melcul pe drum,
mă fac că nu-l văd:
- Vino la mine, stăpâne!
- Vin acu, zise cosașul!

LABIRINTUL

Venea labirintul, întortocheat cum era,
și zicea el, labirintul :

- Din mine nu puteți ieși,
eu sânt ăla, voi ăia !

- Și tu ce ești, mă, fără noi ?

Strigam noi de pe margine, chibiții.

Noi, care eram chiar noi.

Ăla sta și se gândea pe el. Intrase la griji.

Rumega în sinea lui.

Nu era om rău.

- Bine, zicea labirintul, las că vă prind eu !

Și al dracului cu mama lui dacă nu ne prindea.

Așa s-a născut ziua de marți

cu labirintul mă-sii, cu tot!

PLÂNGEAM ACELAȘI PLÂNS, VISAM ACELAȘI GÂND

M-ascundeam în lungile dudului insomnii
cu ce numim viață,
aveam pe spinare tatuaje cu moartea -
o sclavă bolnavă de oftică, fugind de pe plantații,
și căram cu năvodul pedepse pentru enoriași,
le-mpărțeam pe bani nemunciți, pe osânde,
simțeam că am multe vieți și deșarte,
unghiile lumii, ecrane cu chipul tău
care pe lângă, mai și rulau brize.

Vino să te cunosc rozmarine, coleg de clasă cu mierla,
mă chema ursitoarea la ea ca oaia mohorul.
Eu meregeam pe arcuri de răni ca leonidele,
visam același vis,
uneori plângeam eu, alteori tu,
îl puneam să ruleze de mai multe ori, mâncam ciocolată,
de spaimă, ne-am adunat în punct, virgula era arhiduce,
pe orizonturi curgeau uriașe invazii -
vocalele au fost înfrânte,
invincibila armată a consoanelor a dat înapoi,
simțurile noastre termite
se mâncau între ele.
Venea un prăpăd
care eram noi înșine.

Pieream în războaie

ca-n berării malțului.

Cu flacără te-așteptam să mă ierți, suflete
și să mă ascunzi în tine
de mine.

Vinul intra în purgatoriul gâtului meu,
eu, într-al lui.

Invaziile se uscau la prăpăd, aveau niște chestii
care pot fi socotite risipă.

Dar la un colț al brațului inocenței,
într-un singur, universal vis,
pe care-l închiriam între noi
s-a născut Gustav.

PARLAMENTELE

Ierburile aveau parlamentul ierburilor,
pietrele, parlamentul lor,
și tot așa.

Parlamentul ierburilor se numea ierbar
senatul,

și claie: camera deputaților.

Cel al găngăniilor, insectar,
al animalelor sălbatice grădină zoologică
iar cel al domesticelor, abator.

Piatra se întrunea și ea cu frații ei
în fundații.

Gândurile se convocau în cărți și biblioteci.

Iar noi toți ne întrunim într-un for

unde suntem absolut egali,

dincolo de rasă, sex sau religie,

aleși democratic și permanent:

în bravul loc numit

cimitir.

ADORMIȚOAI

Adormițoaia avea un copil din flori
cu Busuioc.

Busuioc se făcea că n-are auz.

Adormițoaia nu-i mai da vise lui Busuioc
și nici.

Busuioc îngălbenea la față, era tras,

Se uita cu invidie la luna care se cățelea cu soarele.

O vedea pe Adormițoaia ca prin spirtul din vată.

Adormițoaia nu se mulțumea,

nu-i mai cânta nici în strună, nici în lăstună.

- Ei bine, făcu Busuioc,

și-și trase Adormițoia pe ochi!

GREVA CÂNTECULUI

Încuțit de privighetori,
cântecul nu mai vrea să mai cânte.
Ieșea pe hornurile casei negru pe el însuși,
prin țevile de eșapament ale vapoarelor,
prin fântânile de miros ale ierbii și prin arme de foc
în care nu mai creștea buruiana demult.
Totul era vraiste. Copiii nu mergeau la școală,
pâinea clevea contra grâului
și nici bufnița nu-și mai vedea noaptea
pe unde e.
Ce să fie, Doamne?
ziceau oamenii așteptând cântecul
și mureau pe capete!
Dacă s-a ajuns ca vinul să ceară azil politic
dușmancei sale de moarte, țuicii?

Privighetorile au cedat până la urmă
dar tot îi mai trăgeau câte un cioc
pe la spate cântecului.
Trecuse prea multă vreme
de când luna umblase hai-hui,
cântecului i-a plăcut treaba asta
și a luat-o spre lună.

JUDECATA POETULUI

*De ce n ai crezut în mine fiule,
întrebă necurios Domnul?*

Spune-mi tu acum, cum să te judec?

- Dar Tu, ai crezut în mine, Doamne?

*zise încurcat poetul aruncând în sobă
un șomoldoc de poeme.*

- Am crezut fiule! De-aia ți-am dat har și talent.

Ți-am dat glorie!

- Au, dar bani datu-mi-ai Doamne?

întrebă obraznic, poetul?

*- Și pentru ce mai au nevoie poeții de bani în ziua de azi,
fiul meu? Homer nu m-ar fi întrebat niciodată de-astea.*

Simt că pierd lumea din mână!

- Ca să ne-ntreținem dragostea,

căci dragostea e cărbunele

arzând continuu în furnalele inimii noastre!

- Și pe urmă Te-am mai și cântat în poemele mele .

- Corect, dar după rapoartele criticii,

n-ai fi făcut-o chiar așa de bine!

Că ea știe tot ce faci tu, nu tu ce face ea!

- Dar pe bagaboanda asta cine-a făcut-o Doamne,

dacă nu tot Tu?

- Eu fiule, e adevărat! Dar toate au rostul lor,

iată, mă uit la peștii răpitori și sunt așa mândru de ei...

- Atunci Doamne,

noi poeții, care am cântat multe curve

pe care le-am și iubit,

*n am ajuns niciodată să cântăm
chiar și critica literară.*

Așa că judecă mă cum vrei Tu!

- Ei, haide fiule,

*zise blând Domnul făcând cu ochiul spre diavol,
nu fi disperat, apucă-te și scrie!*

Uite, îți mai dau o șansă! A câta?

*Și ca să-ți arăt de cât de mult țin la tine
am lăsat critica literară în locul meu
să te judece.*

- Auzi Doamne, dacă-ı pe-așa,

strigă revoltat poetul,

atunci n-ar fi mai simplu

să las dracului scrisul

și să încep să cred în Tine,

fie și sincer?

JIVINA

În arătătorul mâinii drepte aveam o jivină.
Jivina n-avea ochi, n-avea gât,
n-avea urechi, n-avea gură.
N-avea cap, n-avea trup
și totuși vedea, auzea, mirosea, se mișca.
Dar jivina se hrănea cu sacâzul care se prelucra
într-unul din degetele mâinii stângi!
Nimeni nu știa în care deget.
În general vorbea cu păsările și le plătea
să-i afle degetul mâinii stângi.
Și în general vorbea cu mine.

De multe ori jivina se lăfăia,
dar și de mai multe ori
se și mai mult lăfăia.
Ne scria de felul următor, să ne umilească:
- Porumbule, ne zicea,
tu rudă săracă a grâului
(v-am spus că ne umilea) -
de tine n-a scris nimeni nimic,
tu care ești dat la porci -
(vai ce umilință!),
și tot așa continua
până când harși și harști și harști
mi-am tăiat nesuferitul de deget
de la suferita de mână.

Ce mi ai făcut măgarule?
mi-a zis proaspătul deget tăiat.
- *Ce i-ai făcut măgarule?*
mi-a zis sacâzul din degetul mâinii stângi,
ce i-ai făcut ăluia?-
Că eu eram îngerul tău,
a strigat arătătorul mâinii drepte,
îngerul cum ar veni!
Și mi-am luat degetul și l-am lipit la loc.
Fire-ai al dracului de sacâz
cu victoria mă-tii!

RĂUL, CÂINELE ȘI PORUMBELEUL

Câinele dormea pe brațul unui rău,
porumbelul pe partea ailaltă.
Fizica pe stânga, logica pe dreapta.
Îngerii făceau exerciții
așteptând comenzile de intervenție.
Și dintr-o dată, pâș-pâș,veni alarma!
Frica și logica intrară în panică și închiseră.
Câinele și porumbelul fugiră.

Îngerii își scoaseră spadele lor de îngeri,
se făcură drepti ca îngerii
și dădură cu ele spre rău.

Ieșea lumea ca la buluc.
Unii aplaudau saliva câinelui plecată cu câinele,
alții își aplaudau propriile aplauze,
hainele de pe noi se credeau piele, țopăiau,
carnea le-arunca în șuturi, le da la răsuci,
hornurile - ce mai vise
prin care se întorcea răul
sub chipul demachiat al unui bine.

Unde-am uitat să punem apusul, răscruci?

AM SĂ Scriu un poem

- Chiar acum am să scriu un poem
de față cu voi
despre cum am să scriu un poem.
Acest poem ar trebui să fie despre o zăpadă
cum n-a mai fost niciodată,
curgând de la pământ către cer
și despre cerbi iubindu-se cu luna.
Dar zăpadă nu mai este demult, și nici cerbii,
nici iarnă.

- Atunci ne trebuie un poem despre iarbă,
neapărat despre iarbă.
Dar cu părere de rău, vă spun că nici iarbă nu mai e,
niciun nor de iarbă nu mai este pe cer,
nicio virgulă de verde de iarbă
ca măcar o mohorâtă licornă
să mai poată să pască!

- Nici despre stele nu se mai poate spune nimic,
pentru că nici ele, tinere,
nu mai scriu nimic despre tine.

- Atunci ar trebui un poem despre orice,
zise speriat scribul.

- Prietene, speriat zise scribul,
e de rău!

Înseamnă că acest al doilea poem
nu va mai fi niciodată, s-a îngrozit el.
- Poate doar în trecut, s-a căinat scribul.
Atunci a înțeles că nici primul poem
nu mai poate fi scris
decât în trecut.
Și mintea lui lumina
ca lanțul dintre flăcău și fată
când se sărută.

Și pentru că nimeni nu mai poate face un poem,
cu tare, tare părere de rău,
de foarte multă vreme,
nu mai este nici el,
poemul,

singurul care-ar mai fi putut să se scrie,
și să se citească.

LEPĂDAREA DE SINE

Copacii s-au lepădat de fruntea mea
precum Satan
de Satana.

-Te lepezi drace de oameni?
- Mă lepăd, zise ea!

Și oțetul s-a întors în vin
și rana în sabia coborâtă în oțel și cărbune.

Răsăritul, blocat, arăta aceeași oră
de veacuri.

- Te lepezi de cer, întreba norul?
- Mă lepăd!
- Bine!

Atunci vie potopul!

și alte EVA ziuni

SAREA

Porunca lor era să pun sare în mări,
căram sare cu sacii, cu targa,
cu tot ce aveam la îndemână.
Nenorociții de pești mă reclamau continuu,
erau mulți, se lăfăiau pe băile de sare
și tot ziceau că nu le ajunge.
Întotdeauna celor mulți nu le ajunge,
cârcotesc și fac reclamații.
Mi se delurise spatele de atâta cărat
ca o lișiță a barometrului bancar în cădere,
lacrimele-mi curgeau direct din cap,
la fel cuvintele, se loveau de asphalt,
săreau ca merele-n sus
pe lângă umerii de levănțică.
Până și sarea se înduioșase de mine:
- Mai hodinește Adame, zicea ea,
sarea,
că m-am săturat și eu
să tot mănânce ăștia din mine
fără să se mai sature,
grijania mă-sii!

Nenorociții de pești, care erau peștii,
strigau continuu să le aduc sare, mă pârau,
pe urmă certau sarea că nu sarează destul,

că mimează ca artistele alea,
șefii se enervau, scui-pau sare pe covoare, pe cer,
le spuneau să mai legumească din sare că se termină,
peștii reclamau la tv că-s indolent, că iau mită,
că duc sarea pe ascuns căprioarelor,
sarea copiilor lor, pensiile lor de sare,
și că pun sare pe răni, pe bucate, că fur,
eu, mai departe, ziua și noapte, cu sacul,
căram sare.

Iar sarea, și ea obosită, -mi zicea:
mai hodinește Adame,
mai hodinește și tu!

VENIREA CUVINTELOR

Când ne-au venit primele cuvinte
toți făceau fiecă
Fiecare plantă și dobitoc
putea să rodească tot ce vroia
dintre dobitoace și plante.
Ne-am înhăitat în haine frumoase,
le spălase chiar luna,
ne-am pus zorzoane la gât, vietăți,
care plop, care cai și căruțe, tramvaie,
eu eram de mână cu iarba, o iubeam
și mă plătea în tertipuri!
Liliecii ne luau de sânge și dădeau cu noi de pereți
cum ai lua sapa sau pofta sau coasa
ca să mergi la muncile câmpului.

Atunci mi-au venit primele 3-4 cuvinte
și n-am știut dacă-s ale mele sau nu,
îngerul nu mi-a spus,
coasta mi-era tot acolo
între cuvinte.

Am luat vorbele alea și le-am pus bine
ca pe scrisori din pietricele
scoase din propria-mi rânză,
și-au mai venit altele
și-au intrat în loc pregătit
pe rând, ca oile-n stână.

Pe urmă am mai primit,
pe urmă este aziul și mâine.

VOCEA EI

În vocea ei era totul.

Omul pe stâlp, curentul electric,
vocea ei semăna grâul, aplauda reușita,
copiii mergeau la școală de mână cu vocea ei.

Încălzea sobele muntenilor, și cu ea
luptătorii își curățau sandalele
de praful altor voci.

Era acolo.

Am crezut că-i plătică și-am iubit-o!

Era acolo vocea ei.

Se uita la cer prin litere,
adulmeca pământul de sub mări, semăna-treiera
și bea viața mea ca pe laptele cucului!

Dormea pe înserări de frunză de vie, Evă,
fânul, - melodia ei preferată
o asculta cu tot sângele.

Și ea avea rochie de salcâz
la care cântau fluturii
din rețineri!

Și câinele care o păzea,
și care eram eu
aduna mugurii pașilor ei.

Și ea, în Eva din ea,
creștea mărul!

TRISTEȚE DE ADAM

Adam mânca mere,
Eva mânca mere,
își bălângăneau picioarele
din Paradis înafară.
Scuipau semințele într-un adânc
în care nu se vedea
decât chipul lor părăsindu-i pe ei.

Erau mere domnești, chiar șarpele altoise mărul
cu-un fir din părul lui Dumnezeu.
Prima Doamnă era nevoiașă
pe vița de vie tot mai mică.
Simțea în ea altă viață,
mai în adânc decât viața
de Evă.
Adam plângea cu lacrimi
de semințe de mere.

Domnul îi trimitea vis
cu nesfârșite mere.
Adam era fără Eva
ca valiza lăsată la vatră.
Și Adam era trist
ca o țesală de cal
fără cal.

DIMINEAȚA

Eva se frecă la ochi și se luminează.
La primul ei plâns a crezut că-i gravidă,
se uita la stele și nu cunoștea pe niciuna.
Cu diamanțuri număra animalele Raiului.
- Hei, Adame, scoală, hai c-avem treabă,
ne-așteaptă copiii să-i facem,
zicea cam enervată
Prima Doamnă a Raiului,
croșetând o și mai modernă
frunză de vie.
Dar Adam care n-avea gustar
se uita la pământ, și pământul era stricat,
vedea că ardeiul e om rău,
vedea că șarpele e om rău
și se culca mai departe
visându-se Noe.

NEPRIHĂNITUL PĂMÂNT

Pământul era nehrănit de mult timp
pentru că noi ne plictiseam
și nu mai muream.
Ne ruga pomul vieții, valea plângerii,
dar noi
ne plictiseam
și nu mai muream.
Pământul
chițăia de foame
ca un șobolan la argat!

Dar noi,
ne plictiseam
și nu mai muream!

Fluviile curgeau direct din stele,
bucuria noastră ne înverșuna la dezastre,
dar noi,
ne plictiseam
și nu mai muream!

ADAM ȘI CEVA

Adam și Eva dormeau ca doi câini:

Adam dormea ca un câine,

Eva dormea ca un câine,

deși puteau fi același câine.

Șerpesa a strigat:

- Sculați-vă, câini nenorociți, că soarele-i sus
și trebuie să luăm mărul!

- Ce e mă? a zis Adam holomocit,
ce dracu de măr tre' să luăm?

- Ce-ai mă? A zis câinele de Eva,
flămândă de somn. Da ce drac ai?

- Ce-i madam, strigă Adam,
ești cumva ministrul mediului?

Eu-s carnivor!

- Doamne, zise Eva,
când m-ai pus ministrul mediului?

Și s-a culcat la un loc
cu ea însăși.

Șerpesa, insistentă, le-a arătat mărul de fier,
de aramă, de argint și de aur,
a povestit mai târziu însuși mărul de aur.

Șerpesa se uita la măr ca la măr
și nu știa pe care să-i îndemne să-l mănânce.

Trupurile celor doi erau egal de goale,
al șarpelui, la fel,
dar toate pline de ei.

- Dacă Șerpesa mușcă din măr, devine și mai deșteaptă,
s-a gândit brusc Eva.

- Dacă mușc din metal pot să-mi rup dinții,
și mai mult ca sigur
că Dumnezeu nu-mi pune alții,
și-a zis Eva

și n-a mușcat din niciunul.

Și câinele de Eva cum îl știm,
a mușcat din mărul de măr.

Adam și-a luat avânt, și uitându-se șerpește
a mușcat și el cu sete
din șerpesa de Eva.

Lui Adam i s-a oprit în gât, cum se și vede
la cei aici, de faptă cu noi.

Ceva mai târziu a trecut și Noe
să-și vadă bunicii,
călcând pe un potop de mere.

Dar porumbelul deja avea-n gușă
semințe de măr!

ÎMPĂRĂTEASA SUSPINELOR

Pe sub destul, sau pe de-asupra destulului
treceai tu, ca o țanțoșă tablă sub scrierea cretei,
ca un vin sub datoria-i față de vie,
crenguță în amintirea mielului
copilărind împreună,
treceai spre oriunde nu eram eu:
peste !

Te-apropiaseși de mine ca aluatul de pâine,
și-acum plecai, aer din vânt,
și totuși, treceai tu, Împărăteasa suspinelor,
albini și furnici ținându-ți trena abisului
spre ce și era!

Și cu cel răget care hrănește gura de leu
ziceam rugăciune:

- Din țărâna gurii mele vorbesc, Doamne,
din beciurile trupului meu,
din păcătoasa albeață,
năloagă a poftii mâinilor mele de ea,
vroind s-o-ntâlnesc în A-B-ul măririi ei,
din lișița oaselor mele și făina relelor mele trăiri,
o mai fă pentru mine odată,
pe urmă poți să mă dai veșninicei pulberii
inimii ei!

- N-am să m-ating de măr toată viața, juram,
nu-mi trebuie constelații pe cer, nici mărimi ale fluxului mării,
doar dumă-n țara suspinelor ei să trăim împreună
ca fructul cu sâmburul său.
Amin!

PLANTE FĂRĂ DE ROUĂ

Plantele nu mai aveau rouă,
cereau urgent un import.
Guvernul n-avea bani, noaptea venea,
iarba dormea pe un insipid al derâderii.

Noe da vina pe vrăbii
cu legi la iernat.

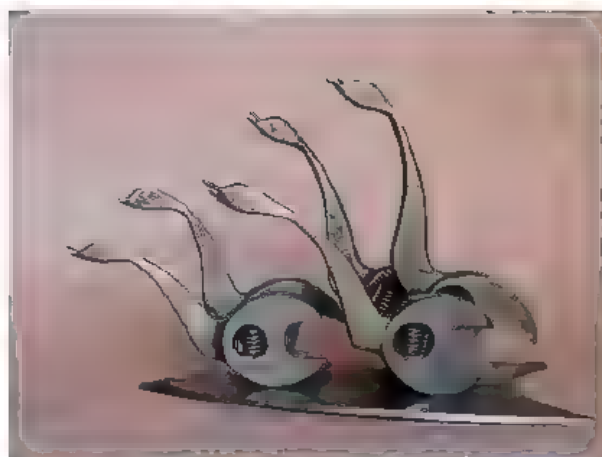
- Fie și-așa, striga roinița
dând o dușcă de romaniță pe gât.

Vrăbiile erau din lacrimi, le-a băut vântul,
a fost o zi cu fața și prefața ta, Eva,
stelele veneau după.

- Vai, cum aș fi butonat clapele negrului câine
al fiertorii pustiului,
și cum aș fi adulmecat
lucrurile puse-n pământ!

Știam că undeva-n noi erai tu,
tu, fără devreme miros
al mărului ce nu te mai vrea!

- Și-ați venit stăvârnișuri,
căi mursicate, viaducte ale
disprețului,
ucigași de miresme, bici fără cai,
peste noi,
plante lipsite de rouă!

IAD FĂRĂ DRACI

Când a venit trecutul și ne uitam la el
am răs strâmb cu tot ce-aveam, cu viață, cu trup,
sângele curgea prin calorifere, încălzea Arca,
piciorul călca praful cu nerușinare, soldatul căzând
ridica țărâna la stele făcând noapte
cale de o mie de sulii.

- Toți suntem Arca, de la naștere -
ținea Adam lecții vietăților dinăuntru-i,
din propria-i Arcă.

Eva, cea gustoasă la măr precum mărul,
suplinitoare a unui cântec niciodată cântat,
cu nevoia ei de a fi Eva,
ne urma neprielnic ca sughițul după strănut.

Ce să vopsim, când vietăți,
copaci, amintiri,
totul era fără culoare
ca stogul de apă din noi?

- Uite, i-am zis într-o zi,
dacă păsările astea ar ieși din ochii tăi,
tu ai fi ca un iad fără draci,
noi am fi dracii fără de iad.

Ne-am cupla!

SECETA

Pământul se uita la ele de ape
ca sunetul de clopot la clopot
și zicea: poate n-am.

Apele, puhoaiele nesimțirii,
se-ndestulau din viețile noastre
ca pământul din dragostea lunii -
și plângea.

Plânsul lui de pământ,
cu morțile și nemorțile noastre,
mărea și mai mult apa din plânsul meu
de pământ.

Dar viețile care plâneau
faceau apa să tremure de prea mult,
pământul se ștergea pe față cu norii,
câinele pământului era de pământ
și mult de miros ghințura apei.

Și pământul s-a rugat la Dumnezeuul lui de pământ
care era el,
și Dumnezeuul lui de pământ,
care era el,
a chemat seceta.

Și seceta a oprit apele, a omorât vitele,
caii se închinau la iarbă ca sâmbăta la viorile vinerilor,
ca oasele la carnea
a de pe ele.

După un timp pământul era așa de uscat
ca urletul mamei cu fiul mort în ea.

Nimeni nu mai avea nimic:
apele se smiorcăiau
cu pipernicirea plânsului de țărână.
Poate n-am.
Plângea apa cu plâns de țărână.

Pământul murea de sete
și prin oameni sângele
se suia ca fitilul luminii prin seu.

Caprele țineau iezi în ele cu anii
până ajungeau deja bunici.
Atunci, tot el, pământul,
nerumegător cum este,
tot el, uscat ca o viespe
a zis, haide fitil,
treacă de la mine!

LACRIMI DE NOE

Potopul nu mai venea și Noe plângea.

Se simțea ocolit.

Se lua cu mâinile de păr și de măr,
trăgea și plângea.

- Poate am greșit cu ceva, zicea el,
poate Domnul iubește pe altul,
se zbătea în zgarda mâhnirii sale de Noe
și plângea
pedepsirea asta a lui,
a cu nefacerea.

Dar potopul nu mai venea
și Noe, cu sufletul lui de albin,
sta pe pământ și plângea
cu sughițul uscat .

- Cu ce ți-am greșit Doamne,
de nu mă pui către bine? urla Noe.
Luna se băga după nori de strigătul lui
iar Noe plângea și lacrimile-i
începuseră să fermenteze ca drojdia
și să miroase a lacrimi uitate de Dumnezeu
pe o prispă.

Și Noe plângea din el însuși
că rostul i se pierde pustiei,
și toate izvoarele lumii curgeau prin chiar el

cu toate și toate izvoarele din sufletul său
al de Noe!

Și lacrimile i-ajungeau la genunchi,
întristarea lui și mai mare,
lacrimile-i dădeau de oblâncul calului
și el nu vedea nimic, plângea și se zbătea
ca o capră căzută-n fântână.

Și când plânsul i-ajunse la zăbala de cal
Dumnezeu a strigat
cu toate cerurile și pământurile lui
deodată:

- Ridică-te Noe din lenevia neamului vost
și fă corabie că te îneacă plânsul tău păcătos,
pe tine, și vietățile mele!

Și Noe n-a mai plâns
pe dinafara lui niciodată.

PASĂREA DE PE BRATE

Ce pasăre ți s-ar potrivi să ți se culce
pe brucele brațelor tale, Eva:
amăstist, alaun, măcăleandru?
Ție care faci pelinul prelung, mierea zăucă
și cu lea să aibă țărână cât piatra amnar?

Din ochii tăi lumina se prelinge în interior
și te vede culegând în genunchi
roua oftatului tău
Dar roua oftatului meu n-are zile,
ca o ploaie de sâmbătă
peste ploaia de sâmbătă
Zise Adam și mai zise

Dar Eva deja plutea pe mările de cleștar
ale așteptării lui
a de ea

SETEA

Cu tot muntele apei,
apa murea de sete.
Sarea murea și mai de apă.
Dar cel mai pe dincolo
setea și maurul setei
mureau flămânzite de sete.

Numai moartea, săraca, murea de ea însăși!
Doar buna noastră moarte
murea de moarte bună!

Noe da cep prin cămile, apa curgea,
setea fluiera după noi, se făcea de rușine,
tristețea se da de tristețe
ca ața prin ac

Aveam fluturi la mâneci,
trecea înger, făcea setei cu mâna,
azurul sta proaspăt ca și coaja de câine,
și apa se despărțea de sete ca de o noimă
cu eșafodul lichid.

PE DINĂUNTRUL

Pe dinăuntru fructelor creștea
altă rasă de fructe.
Și pe înăuntru lor
alte fructe.
Dar pe dinăuntru lui, Noe
privea la cine, ce?

Și Noi e-
ram copii și ne Adam huța
pe topoganul de gât al girafelor.

Eva era tânără și chipeșă
ca dantura de câine copil.
O iubeam ca pe mânățarci ploaia,
secară pe năut,
nenăscut pe născut.
Și mă cerceta ca pe Abel.

RECICLĂRI

Cineva aduna țipetele-n saci și le recicla.
Se zbăteau țipetele ca un copil dus la cerneală,
urlau, dau din picioare,
făceau sacii și pungile praf.
Altcineva ne strângea imaginile, numele,
le punea în magazine cu uși de ivoriu
unde nu intrai decât în galoși de ursite.
Noi ne căram unul pe altul în roabă
dar nu mai găseam niciun loc
în groapa aia, frumoasă.

PLÂNGĂTOAREA COPIILOR

Adam și Eva

se scăldau în plângătoarea copiilor,
aveau lămpi care făceau întunericul să poată
și limbi care vorbeau tăcerii.

Aduceau răni pe tăvi de argint și le-mpărțeau între ei
la ospetele delirante ale un destin amărât.

- Vom ridica grâul ca stâlpii cetății
împotriva asediului foametei apei, zicea Adam,
mângâindu-și mărunul din el,
iar pe ape vom sta ca pe hârtie scrisul,
(era de fapt strategia lui Noe!) .

- Haida peștilor fie binevenită,
încuviință Eva, scăldându-se ca șerpesă!

- Nu te gândești la vederea orbilor,
ci la prea multa vedere,
căci ochiul e robul
cărând suspinele nevederii!

- Adame, câți cai putere are ochiul
ducând toatele lui,
și mai câți livada înflorind pomii?
Întrebă Eva, cu mâinile în alte gânduri!
Mă gândesc că pentru a ști
cât se zbat caii putere ai liniștii,
continuă Eva cu premâinile ei!
Și-a fost ce va fi!

PLOAIA

Atunci a venit ploaia, și el,
care eram eu când era el,
avea picioarele
(într-un fel le părăsise demult deși le mai folosea
viori ca pe un portgabaj
în care îngrămădești lucrurile de vacanță)
îndesate în rări.
Și ploaia cădea peste aceste amintiri de picioare
și-i făcea bine ca spânzurătorii uleiul de rapiță.

Și între el și aer rămânea un loc liber, de-o palmă,
și unde se învecina el cu aerul, unde se termina el
și începea aerul era o gaură care-l învelea,
un loc verde am spune
unde dulcele se sinucidea din aguridă.

Și când mergea, locul ăsta din jurul lui
împingea cerul încolo-și-ncolo
pe câțiva metri de întuneric.

Noi stam cu noi înșine-n ploaie,
lui îi ieșeau din urechi nădușeli de ambrozie,
se simțea fericit.

Dar cel mai bine pe ploaie se simțea ploaia
care umplea golul dintre el și aer, clămpănea
ca piciorul gol în cizma de cauciuc.

Și ploaia șiroia pe capu-i îndurător de minotaur,
se despica-n râuri fără nume, istorii,
deci fără de moarte pre ele.

Și ochi-i deveneau niște lacuri în care nimeni nu s-a scăldat
și nici pești n-au haiducit și n-au luat drumul codrilor de din ape.
O aripă din zâmbetul lui fâlfâia-n stânga, cealaltă mai sus,
și cu tăria lui de munte ponosit a strigat
cu tot ce-l purta strigătul lui care eram eu când era el:
- Adameeeee! Plouă prin tine! Ieși afară...!

GREVA LUI NOE

Noe își luase concediu de sine însuși,
din viața de el își luase.

Pe urmă a pus animalele.

Dar Noe, ghizdav,
nu mai vrea să urce pe Arca
aia a lui.

Că nu mai poate, zicea,
că nu se cade,
că nu mai vrea!

Fiarele urlau și amenințau în cuștile lor,
vietățile mici, de frică, se făceau așa
că nu le vedeai nici cu elefantul văzului.

Noe umbla prin ape în costumul cu pești în loc de cravată
și nu mai vrea să urce pe corabie.

Fiarele trăgeau de cuști, amenințau,
unele își arătau biletele cumpărate la clasa întâi,
dar Noe, făcea grevă

Ba și vietățile mici, de la gâtul lui Noe,
ziceau că și ele fac grevă, că pot să înoate și singure,
că nu se mută-n casă străină,
că nu sunt defecte!

Domnul a văzut că se îngroașă gluma
și i-a poruncit lui Noe să pornească dracului
Arca aia odată!
Dar Noe era impasibil ca păcatul,
și dacă fumat ar fi fost,
Noe ar fi fumat cu toată întinderea lui.

- Ce nu-1 convine ăstuia? se întreba Domnul
scărpinându-se cu niște munți în cap
și privindu-l pe Noe înconjurat de ideea de pește.

Dar Domnul nu îngăduia asta
și a mărit frunzele apelor
până când Noe a ieșit de pe mările plânsului său
cu toate ale lui
și ale lui Dumnezeu!

AȘEZAREA DOBITOACELOR

Când a văzut Noe puhoaiele
a și început.

Și ca să-i încape dobitoacele și tot iarbalâcul pe Arcă,

năravul lor și al lui,
le-a trecut în cuvinte,
care, mult mai ușoare,
au început să se în
Noiască.

Și Noe a pus cuvântul elefant pe Arcă,
cuvântul girafă,
cal,
de,
ca pe cal,
cum le-o fi avut și bietul om la-ndemână!
Apa continua să intre printre cuvinte cu grația
coborârii trupului în pământ.
Noe s-a pus pe sine și pe familia lui
la coada cuvintelor.
Noe s-a dus Noesa nu.

Asta l-a cam întristat pe Dumnezeu
care nu avea familie,
și nimic nu poate fi mai trist
decât un Dumnezeu fără familie!

Totuși, i-a zis Domnul lui Noe,
pentru că ai pus înaintea ta dobitoacele
și nu pe tine
am să refac legământul!

MERSUL PE APE

Apa cuvintelor curgea cât le sapă tăcerea la rădăcină.

Acum şiroiau peste tot,
amintiri fumegânde -
şi ingineri specializaţi în frica universală
au făcut nişte scripeţi din păducelul oaselor noastre,
din văz şi auz, din sudălmii şi cimbrisorul cucului
şi cu ele ne ridicară în Arcă.

Nu simţeam diferenţa dintre ziuă şi noapte,
dintre aproape şi moarte.
Dar vedeam că mărire sunt câini care latră continuu,
mărire suntem noi
când nu avem munţi să ne sprijim.

Şi unii erau peşti, alţii eram ce şi suntem,
culorile cerului alţii.

Doamne, veneau cei peşti, treceau, lăsau viaţa
pe nisipul lehamitei noastre
unde trecutul nu mai fierbea.

Ne jucam cu moneda
pe o faţă cu ziuă, pe alta cu partea

MICUL REGE

- N-ai vrea să ştii
ce probleme are şi marea,

Îi zise Noe ăluia mic!
- Dacă-i pe-așa, răspunse peștele,
după mine potopul!
Și se-aruncă pe uscat.

ROȚILE CEASULUI

Mi-au scos capul și l-au pus pe masă -
s-au uitat la el ca la câine.
Au scobit și-au înlocuit niște semeringuri.
Au zis, au plecat. Era bine.

Au semnat în hârtii,
linii vorbitoare ale unui păcat
nefăcut niciodată.
Câinele capului meu era acolo,
se uita și nu-i vedea
iar când îi vedea o făcea.

Mi-am pus la loc capul,
era bine cu semeringurile alea,
soarele, stârc al dimineților mele
curgea pe o venă a sângelui tău, eu pe alta,
se rotea în jurul mărului, cumpăra lapte,
Eva se da pe gheață cu șarpesa care era, ce suspin!
Am stat pe un cal, pe un sânge,
luna mirosea și ea ca un câine, cămășile cereau trup -
zilele mele și tale
îmbinate ca roțile de la ceas, ronțăiau.
- Îi voi pune hăului masa, lipitori ai ispitei, am zis!
Ce răget fierbinte
gura ta mestecându-mă!
- Dar unde-ți zice trupul că ești,
fericită șerpesă?

AMINTIRILE UNEI ZEITE A DUPĂ-AMIEZII

Dresam peștii să devină fluturi
și stâncile cămăși de rândunici.
Sub evlavii
semnasem pactul aerului cu ploaia

vânzând umezeala corăbiilor.

Dormeam pe mări ca lumina pe seri și pe scări,
căderi de cetăți în fața amarului -
zilele mele.

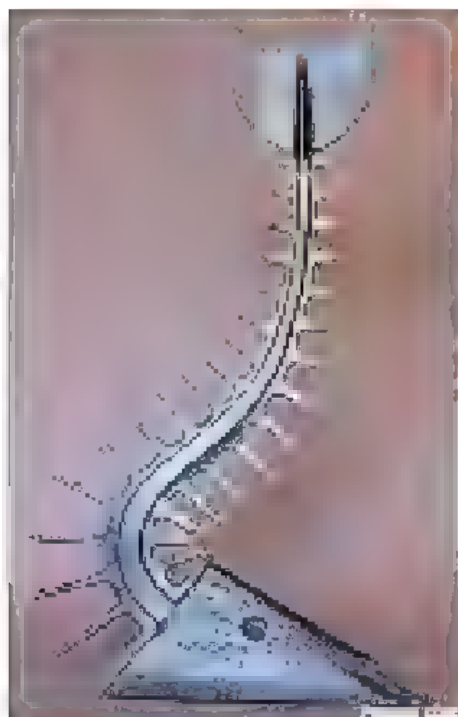
Aș fi băut puțin din această viață, un pahar acolo, să văd,
să pun sângele să se zvânte la soare,
să-l întorc în trup ca pe o haită-n pădure,
sângele ce mă-nțeapă cu sulile lui
cu ochi de adolescență perversă.

- Tu nu cumva îți bagi iarna în trup?
Mă întrebau peștii pe care-i dresam.
Nu-i destul că umblăm noi prin tine ca pasărea prin ou,
ca pământul prin copac până devine sămânță,
ne mai îngreunezi și tu soarta?
Ce vrei de la tine?
Scoate-ți dinăuntrul inima și plămânii,
pune în locul lor pietre, butuci, zăgaze
care oricum vor fi puse! Ziceau peștii
și se întorceau la viața lor pricopsită
de pești și pescari totodată.

Dar pasărea nu era de aceleași cuvinte cu peștii,
pasărea nu era de aceiași nori și substantive cu peștii,
Doamne ce mai pasăre era ea care mă lăcrima
cu alicea mea de alică,
mă mângâia cu zările somnoroase
ale pletelor ei.

- Am să vă spun ceva,
a zis piatra cea stareță,
...uscatul și marea își aduseseră fiecare supușii, mituiți, mare
parte,
am să vă spun, a continuat stareța,
lumina cu nelumina nu sunt egale,
fiecare-i mai mare decât cealaltă
și cu mult mai mică...
Supușii uscatului și-ai mărilor huiduiiau,
lămpile trandafirilor înecului s-au aprins dintr-odată,
bucurii și tristeți se căsătoreau cu solemnitate de steme,
caii neodihnei au gonit tinere trupuri
și leneși sâinii tăi de turcoaze, Eva
bogate cămări, magazii pline de grâu
ochii mei înspre ei.

Arcușul valului ce frumos cânta pe corzile părului tău
pentru îngerii apărându-se de potop.

PEȘTIȘORUL

Venea un peștișor cu un alt,
cu un cu totul alt peștișor mai mic, la
gât,
și zicea:
- Iată, eu sunt peștele cel adevărat,

stemă a inimii mele pentru care au murit generații !

Peștișorul cel mic
părea că vine dintr-un timp prea îndepărtat,
deja avuseseră loc revoluții,
regina cerului era acum fântâna,
iar el devenise de aur!
Îmburghezit, peștișorul mai mare
avea la gât alt peștișor,
de aur.

- Știu ce vreți să spuneți, zicea peștișorul,
credeți că nu vă mai pot îndeplini dorințele -
sunteți prea în urmă să puteți înțelege -
și strigă un căluț,
un căluț de mare.

NICIO VIAȚĂ FĂRĂ EVA

A venit natura, peștii ne chemau afară,
se dădeau la noi arătându-ne granițe,
vorbele scădeau ca niște cozonaci necrescuți
iar pe limpedele cioc al plictiselii
cobora ger care e
lătrat de un câine scurt.

Pe urmă norii se-adunau în bucătărie,

rămâneau prin oale, prin cratițe,
azi facem ciorbă
cu tunete și găluște de cumulus,
ziceau gospodinele de pe Arcă
mergând pe sârma improvizată a vieții.

Dintrodată te pomeneai cu luna pe masa din sufragerie,
se desfăcea în feliile anului ca o lubeniță,
se închidea la loc și prindea câteodată
câte un cap de copil înăuntru.
Nici măcar cerul nu rămânea prin casă,
nici măcarul,
îl vedea timpul, murea -
femei, ce iubite erați de prigorii!

Încuie-mă în pieptul tău, încuie-mă în tine,
strigam naturii care spăla mările
mâinii lui Dumnezeu!

Dacă am fost și eu înghițit de suspin,
spuie linia vieții, spună hotarele
ce le-am trecut în urmări,
iar tu, borangic al derâderii,
fă-mă propriul tău visător!

Ia-mă cu tine, ca cimentul pe fier,
cum hrănește hârtia scrisul,
ia-mă cu tine, alexandrie a unui pământ pustiit,
să te supraveghez de tine însumi!

Acolo unde mi-s frații, în grăunța de grâu,
ce limpede mi-a fost întunericul
și ce albie limba cuvintelor tale!

Și Eva se reporta
în fiecare din noi.

Nicio viață fără Eva,
glumea mărul din ea.

BENE MERENTI

- Eu aș zice că e un animal inventat de Noe.
- Eu cred că e prosopul, spuse altul din Arcă.
- Mi se pare că e limpedea lampă
ce te cheamă la dragoste. Șopti cineva pe întuneric.
- Și dacă aș zice că nu e decât un bene merenti,
un bene merenti de carton,
ce-ai mai zice copil de fosfor?
Și fu liniște pe totalul corabiei.

SPRE UNDE

Trăiam într-o cală, gladiatori ai nimicului.
Apa intra peste noi,
ca miros de flutureasă peste fluture.
N-aveam nici șansa muștei
în fața alfabetului.

Gândurile mele,
căpiță pe trupul de Evă.

Bezmetic umbla farmecul ei
și-am început să plutim.
Și plutim și plutim, de o sută,
de o mie.

Dar spre ce, oameni buni,
înspre ce?

CUCUL ȘI MIERLA

- Măi, de-aș avea o miriște-n față,
măi, de-aș avea o miriște,
măi, de-aș avea miriștea-n față,
măi, zise cucul.. măi!

Tâlhar ce sunt, te-aș strânge-n brațe
exonerat de ochii tăi!

- Măi, să n-ai una în spate,
zise mierla,

și se dete după umbra cucului
din corabie.
Care o mierli!

Și apa creștea până la descreșterea
pe care n-o mai știa nici ea.
Ca miriștea.

REGINA CONOPIDĂ

- Huuooo, trăiască regina noastră, Conopida,
strigă omida din gușa vrabiei
de pe Arcă!

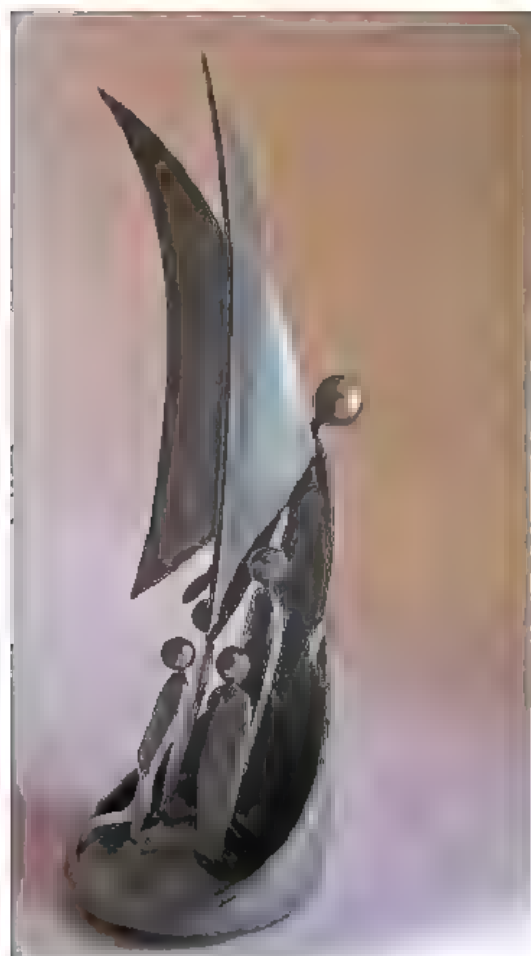
Și vrabia își continuă tristețea
ca o regină Conopidă

ajunsă la eșafod!

MARINĂ

Aveam niște coame, le numeam,
câmpiile din amintirile cerbilor
se dedau la lup, ce marină privești!
Cocoș al frigului peste lume, blestem,
mă număram printre tristețile tale,
mă ștergeai cu oglinzile
marinatelor ape!

Te iubeam de la prima pagină,

pământ din visul cărnii mele fără pământ,
vream să fiu apa și obiceiul căldurii,
trist și îndepărtat mă țineai lângă tine
frunză fără de fruct, restriște!
Știam că nu mai exist
decât prin mine însumi,
mi-am adus sirene să mă tânguie,
socul și Eva din ele.

Aveai o viață bine pusă la punct, mă ochea
cu ce va veni.
Erai amintirea apei dintâi
care circula prin mine
cât să-mi odihnesc sâgele.

Ți-am dat câinele, mi-ai dat câinesa,
nu se risipea nicio voce pe mări,
lupta dintre apa minerală și plată
în numele nostru se da.

VÂNZĂTOAREA MIRESMELOR

Mergea pe auzu-ne ca învățătorul pe ape,
cu aripile ei de verdeață venea pe la geam,
te-ntreba dacă vrei să cumperi,
își smulgea și din aripă
busuioc, fragă de mare,
ferigă, pricopseli, ce-ți și trebuie!

Și ea avea mirosul cerboaicei
nededate la cerb și la lup,

am vrut să o văd de aproape,
cum te atingi de aghiasmă
în zi de aghiasmă.

O așteptam ca mărul pe vierme,
fiecare își scotea din suflet să-i arate,
o amintire pe scaun, un inspect,
și vinul, împărat peste sânge, fudul cu mâna la spate
se descuia pe sine spre noi -
eh, ce copii mai eram, ce sălcii, cuprinderi!

Simțeam prezența-i ca aburul locomotiva
a unei dulci neveniri repetate
și căzută-n discreții.

Când am auzit că sosește
deja ne cumpăram de la viață bilete
să venim pe lume,
singură moartea,
intrare gratuită avea!

Luna, imens ceas
în care fiecare vedea altă oră.

Și ea înverzea ca lespedea de pe noi,
aruncam consoane pe ea s-o trezim, virgule,
toate virgulele țării,
rupeam munți și puneam în locul lor virgule,
plantam pe toate câmpiile patriei de sub apă

virgule din soiuri alese,
și le-aruncam peste ea
s-o trezim.

Am știut că s-a desprins pentru noi
căzând ca un sunet în propria-i harmonică.
Dealurile ochilor ei niște valuri
cu mai multă arsură peste inima mea.

I-am pregătit o umbreață sub niște genele mele,
să se retragă să vândă
și-am început să merg prin târguri, mulțimi,
îi puneam să-mi plătească să vadă
sărutul de Evă.

VĂRSATA DRAGOSTE PE APA SÂMBETEI

- Hai să ne iubim, zise peștelui
apa.
Eu vin cu oxigenul, tu cu hidrogenul, una-alta.
Eu pregătesc țărâna de sub ape,
care este cerul cântecului
pământului țărâni de sub ape,
zise ea.
Și veni peștele zicând...
mi-e rușine să spun ce...
Totul s-a dus pe apa

de marți
a sâmbetei.

GOLFUL ZILEI

Golful, loc al curvăsăriei mării,
așteaptă plin de rețineri și de pescăruși,
cu sticle în care nu s-a uitat nimeni vreodată
dacă cineva mai poate fi salvat.
De la un timp,
nimeni nu mai salvează pe nimeni
și nici nu mai e cineva de salvat.
Peste mări, peste zări,
peste râpele vieților noastre
nimeni numai salvează niciodată pe nimeni,
și nici nu mai e de salvat.
Și Eva căsca spre abis
în golful pustiu al zilei.

NĂDUȘALA

Capul netăiat al Reginei
privea spre încă netăiatul cap nădușit
al Regelui –
- Unde-i taică-tu vierme, și maică-ta, să mă vadă?
Niciunul nu m-a vrut de Regină!
Și cât am săpat eu la tunelul din măr
ca să ajungeți voi acuma la soare și lună prin el!
Zicea nădușitul cap al Reginei de Evă.

Și Adamul de vânt și de Evă
da în continuare orizont întunericului
făcând până și foamea să flămânzească,

îi sărea jderul din piept
ca sunetul din harmoniul clopotului
care strigă mirodensiile la spovedanie față de gust.
Și-a trecut vrabia
înghițind nădușala!

CE-AI FĂCUT ZILEI DE IERI?

Și a venit peștele,
cu uscatul lui a venit -
plantele cu ochelarii florilor proprii,
se-ascundeau
de făcutul zilei de ieri.
Când răsufla
soarele da mai repede din pedale
să facă mai multă lumină.
Ne uitam la el ca la el,
vârstele noastre se urcau una pe alta
să-l privească mai bine.

Parcă în mine urla
câinele tinereții?
Aveam înăuntru-mi un spațiu neocupat,
primeam lucrători de la calea ferată,
țapinari, ciute sălbatice,
ne ridicam pe o piatră a ultimei rătăcirii spre întinderi,
în care tinerețile-și pierdeau vrednicia.
Niciun pom nu i-a luminat comoara spinării lui,
nici-o cronică nu i-a descris oftatul.

Peștele eram noi nedumeriți de ce suntem,
așa mișca el din ochiul plin de viețile noastre
până la refuzul de a mai fi. Al lui nostru.

CALEA NORDULUI

Se vedea de departe că Nordul
e tatăl punctelor cardinale
și al tuturor șalelor care dor.
Când deschideai gura
cuvintele se duceau și se lipeau de Nord
cu voinicia verdelui care intră în iarbă.
Dintrodată, cum nu erai atent,
alunecai spre Nord ca pe gheață
și te izbeai de peretele lui.

Nordul nu făcea nimic,
sta cu brațele încrucișate
și ne înghițea.
Lumile toate, cu planetele lor
erau îndreptate spre Nord,
Și Arca era
la felul Nordului ei.

Dacă pe un rumeguș al unei dragoste îl lua vântul,
el se și îndreaptă rapid către Nord.
Și estul și vestul și sudul
se duc toate spre Nord.
Dintr-o dată toată lumea
ia un sac cu merinde în spate
și alunecă spre Nord ca pe un topogan.
Toți trebuie să meargă spre Nord
măcar odată în viață.

De la un timp însă, Nordul devine cam înghesuit,
nu-i prea convine de toți oaspeții lui Noe,
se ceartă cu sudul care și pleacă primul,
estul ia și el niște supuși de-ai lui Noe,
iar Nordului îi e greu chiar cu sine, transpiră noaptea,
e bolnav de el însuși.

- Dar și eu sunt bolnav de eu însumi,
zise vestul
și plecă și el spre casă!

Nordul în schimb suferea
ca lumina din lumânare.
Odată gras și ferit,
tare sleit era acum în poftetele lui!

- E greu, foarte greu să fi Nord în ziua de azi,
zicea Nordul,
m-au părăsit prietenii, sălciile și cravatele,
și se da cu capul de Nord,
care era el însuși!

și Noe rămase în locul Nordului
și aștepta ca toate dihăniile
să se întoarcă la el.

Asta citi puștiul în carte
după care
stinse lumina și se culcă
exact către Nord.

RUPTURILE

Cerul avea niște rupturi
prin care cădeau păsările.
Când ți-era lumea mai dragă,
pac, îți cădea o pasăre în supă,
în rugăciune, pe unde erai.
Dar și mările aveau rupturi,
pac, ne și trezeam cu peștii pe masă,
pac, niște caracatițele dracu ne luau copiii
de gât!
Peștii-basculă aduceau pietrișul din ape,
vai ce cuțite,
am aprins lămpi în adâncuri, le-am adus
luna
ca pe o cumnată fără însoțitor.
Luna și marea- femei oprindu-ne
la un hotar al reversului către stele
de la care se întorcea friguros sângele!

Marea nu mai primea râuri, le trecea la rebuturi
ca țăranul ce nu și-a vândut munca
și cu iapa-n călduri.
Cuvintele nu mai ieșeau din gură,
mușchii nu mai împingeau mâinile, picioarele,
era lucrarea dracu,
ce mai!

Așa am trăit săptămâni,
numele se retrăseseră din noi,
nu știam cum să ne mai zicem,
bărbații puncte și doamnele virgule,
dacă tot aveam susținere din partea cercului.

Nimic nu mai înconjura pe nimeni,
se rotea pe cer și prin interiorul nostru
ca albeața pe laptele dimineții de sâmbătă.

- Ai ales plânsul?

- Am ales!

- Dar care?

- Plânsul umil, nu cu funcții,
care te spală-n copaie și te duce la groapă!

- Despre tine vorbesc, om care nu ții înăuntru-ți
pasăre care te cântă,
striga la noi îngerul
pregătit să ne cârpească
niște câteva perechi azurii și de arpii.

Aveam rupturile noastre
cădeau prin ele îngerii, păsări.
muzica ne iubea

EA VENEA PE DELFINI

Călărea prin fagii apelor pe trei cei delfini:
de aur, de azot și de fildeș.
Delfinii erau călări pe struți de abis,
toți pe elefanți,
unul de fildeș, de azot, și de aur.
Sub ei erau trei zări ale apelor,
de azot, de fildeș, de aur.

Fiecare avea câte un ochi sub forma păunului,
a cercului și a neputinței.
Dacă toată această suită intră prin poarta păunului,
tot ce este fildeș devine delfin,
ce pătrunde prin poarta suspinului
devine azot și struț de sorginte
dar prin brâiele înfrângerii neputinței
elefantul devine de aur.

Și ea trece prin toate porțile
devenind de aur, de struț și azot,
elefant, de păun și de fildeș.

Câteodată delfinii suferă pe umerii ei,
palizi, plini de pecinginea viespiilor văzului adâncului,
introduc moneda în aparat și cad viețile noastre,
calupuri din fericiri, victime care sântem, întâmplări,
moneda are pe o față soare, pe alta cumpene,
iar câteodată viață și moarte.

Dar vine un azot, un aur și-un fildeș
și-i pune la loc chipul.
Aici încetează celelalte mijloace.
Atunci ea se întoarce
la tine, la mine, după cum e regula.
Niciodată la măr.

Ea vine doar pe delfini.

GOLICIUNEA LUI NOE

Noe se golicea-n amiaza
de mare,
- Hă-hă-hă, râdeau
vietățile,
căci în fiecare din noi
sunt toate dihăniile
pământului,
din cer și din ape.
Ducem corabia
cu toate jivinile.
Noe se golicea și

dobitoacelor din el
tare mai le era de-o rușine,
și râdeau.
E ca noi, ziceau ele
și se râdeau de Noe cu ele însele,
afundându-se și mai mult înăuntrul lui Noe,
și-n apele trupului său,
în cer
și-n pământul cărnii lui,
al de Noe.

- Ducă-se pe pustii, a zis rușinat Noe,
și a dat drumul vietăților
din pustiul lui
pe pustii!

ÎNĂUNTRUL DINAFAREI MELE

Dintr-odată ne-ntorceam contra timpului,
noaptea se retrăgea în ziuă și invers,
malurile curgeau în apele stătătoare,
ochiul auzea mai mult ca urechea,
dintrodată păsările, rosturi întârziate,
zburau prin pământul din aerul de apă al peștilor,
vedeam marea deasupra capului nostru,
te vedeam pe tine înăuntrului meu dinafară
și dinăuntrul dinafarei mele!

Dar timpul care se gândește și la miel și la toate
se rezema pe noapte ca pe o noptieră
și făcea streășină ploaia curgând
spre luntrea
viselor lui.

DRAGOSTEA ȘI PASĂREA NEUTRĂ

Când întoarse cătarea auzului înspre Eva
pasărea neutră își spunea rugăciunea
către aripile-i de apă
desgribulite ca spicele
și ca lâna toarsă de culoarea ei.
Își arată ei însăși peștii
ieșind pe uscat făcând niște dragoste
ca mierla de apă.
Și ceva din oameni ieșea, ceva din ei cobora
în adâncul de ceva din mări.

Soarele ca un bou dejugat
lipăi apa mării,
și niște țipete sub forma copiilor
circulau între rămășițe de oameni.

Când ridică spre ea cocoșul văzului,
Eva, ca pe o flacăra a sticlei de lampă,
își luă pasărea cea neutră și o-nchise în sine,
puse o mână pe deal, una pe altul,
cu părul acoperi hămesitele sate de ape
și strigă:
- Adameeee! Sunt aici!

SCHIMBAREA LA VOCE

Să fi trecut patru palme din noapte -
caii behăiau, câinii cântau păsărește,
ulucile din Arcă jucau după câini,
vietățile
se purtau după vocea primită.

Dimineața, plin de sudoare.
A venit spicul de grâu
al subsolului foamei noastre de ape,
s-a șters pe frunte cu-o pasăre
și cu cheia franceză a lehamitei
a reglat totul.

Dar pot oameni buni
să spun asta, fără martori?
Că Noe, e dat dracu
și m-ar văicări cu toate apele lui!

SLAVĂ ȚIE, PASĂRE, SLAVĂ ȚIE!

Păsările zburau prin pământ, urși-lupii
înotau prin apele debusolate ale deznădejdiei
iar peștii treceau
pe deasupra lui Noi-e.

Nu știu ce cătau păsările prin pământul ăla al nostru,
nu știu ce făceau nici fiarele apelor pe câmpii,
dar peștii treceau prin aer
cu eleganța tăierii de cap a reginei.

Și ne uitam cu oceanul pe cer să-i vedem
cum înoată ei aerul,
chiar și cu ochiul liber îi zăream uneori
și-n timp ce călcam cu nepăsare pământul păsărilor
peștii coborau tot mai jos, citeau ziare pe capul nostru -
lanterne le erau ochii în scara de bloc a corabiei.
Iar cei pescuți lunecau
pe la urechile noastre și spuneau știri
despre noi, cei pierduți pe corăbii.

Într-o zi ne-au ajuns până la brâu, ne scărpinau pe spinare,
și iar se urcau, abia îi vedeam cu oceanul
dar cu strigătul nu-i mai loveam.

După seceratul păcătoaselor noastre fapte
uitasem de ei

Și deodată au coborât pe pământ,
cum ne numeam pe noi înșine, cei din Arcă,
erau în jurul nostru
de sus până sus.
Am strigat la crimă, se făcea că n-aude!

Nu mai mergeam la serviciu,
îți intrau prin parbrizul cu vedere spre moarte,
din neatenție înghițeau câte unul mai mic,
oamenii își montau la geamuri
rugăciuni ridicate cu sfori
numai bicicliștii de apă sărată
își puneau fulgere la picioare.

După un timp au venit pești mai mici, mult mai mici,
ne intrau prin urechi,
prin ochi, totul era încet,
și ei treceau prin noi
ca uscăciunea prin salcă.

Rămâneau înăuntrul nostru,
începeau să gândească, treptat,
cu gândurile noastre, cu amintiri,
chemau rudele delăsate la ei, dădeau înmormântări -

atunci au ieșit din pământul din noi
păsările.
Slavă ție, pasăre, slavă ție!

SCHIMBUL DE TURĂ

Noaptea făcuse schimb de tură cu ziua.
Ziua lucra noaptea,
noaptea muncea ziua.
Oamenii se luau după ele -
cu dragostea era tot mai greu.

După un timp oamenii oboseau și nu-nțelegeau
de ce fumau ei mai puțin,
plămânii le erau verzi de atâta plictis
ca dinții caprei din cauza sălcii și măturicii.

Dar și caprele erau obosite,
pășteau frunzele noaptea
iar frunzele erau și mai surmenate.

Tot universul era obosit, chiar și mărul,
mărul nu dormea deloc bine
în gâtul lui Adam!

- Dar binele, cum dormea binele?
Întrebă ceapa dulcelui câmp
pe dovleacul de apă marină.
Și se băgă-n dovleac la călduri și dormi.

Când s-a trezit Eva
pe mare nu mai era niciun măr.
- Ce ispită ? Ce măr ? Ce Adam?
Zise ea, și se culcă la loc
pe-o altă creangă înflorită de măr.

DOMNIȘOARĂ DIMINEAȚĂ

- Aș vrea să fii zeul din mine
care nu mai există,
ochi al desfiderii cununat în șampanii!

Veneau lupii, mureau
în ochii vulpiilor crezându-se mai acasă.
Și ce frumos tăceau jivinele-n de ele
cu zilele noastre
de noroi și de zile !

V-am spus că n-o mai salutăm
decât cu septembriile și cu plopii -
măinile de lemn ale pământului.

Și când a văzut c-o iubesc
șerpasa a ridicat baricade,
tremura vinul în strugure, amarul în nucă,
dar zahărul coapselor ei, nefastul opulenței zaț,
era lins de toate jivinele, care sânt

- Și domnișoară dimneață,
dar dacă Dumnezeu e în noi,
ca și moartea?

UMBRELA CU PĂSĂRI

Aveam un măr din multe Eve,
ispitele se dădeau la pescari
și noi, de dinafara noastră,
posteam la fluturi și din rugăciuni:
Carnea noastră cea de toate zilele,
a de pe noi—
dă-ne-o nouă astăzi,
căci mâine,
ți-o dăm noi ție!

Și păsările ne foloseau cnp-ul
ca pe ele însele.
Purtau numele noastre
de măr și de Eva.

Și noi locuiam ce ne și locuia,
colegi de cameră cu lacrima —
seară îmbătăată cu vișine.

Doamna cu umbrela cu păsări
ne ajuta să curățăm aripile ce ne creșteau
și când să zburăm
nu mai era niciun cer.
Și dam să zburăm, și dam să fie cer.
Și undeva în văzduhul trist,
și mai trist,
lătra depărtat
cineva la ceva!

CURCUBEUL DIN COZI DE NĂRAV ALE EVEI

Excursia o plictisise.

Și-mpletea-n cozi curcubeți
din sufletul nostru -
nisip urând râul.
Vegetariană, carnea ei,
ura ticălosul de vierme!

Dihăniile o luară spre ele!
Când a văzut Noe
culorile la care se-nchinău jivinele dracu,
a făcut șevaletul țândări.
Roșul a șters muzica pe sub mese
ca a pe sub căciula lui ă,
o tinichigerie a sângelui,
ziceau zloții!
Dar ce steag *oranj*
să mai fi avut morcovul sub pământ
când pe zărilor *galbene*
cădeau mirese din cer?
Și *verdele* ăsta de peste tot,
calea intrării luminii prin sticlă -
lătra la vulpi.
De mult ne amnistiasem de vânt
ducând în lup *albastrul* Evei ochi,

și soarta, la *indigou*, pe calul ei *violet*,
a lui bună-ziua și-al lui ce faci,
ne strângea snop,
și cu legătura ne vindea,
nu la bucată!

Laptele din care izvora surâsul
trase dunga *neagră*
pe unde.

ASISTENȚA SOCIALĂ

Moartea era angajată la asistența socială.
Venea, bătea-n doagă de Arcă și-ntreba:
- Aveți pe cineva bolnav, de întreținut, de îngrijit?
Dam din umeri, aveam-n-aveam, insista.
Era serioasă, prelua cazurile prompt
și le ducea unde trebuie.
Bătrânii erau încântați de cum le vorbea,
plecau cu ea liniștiți, ne făceau cu mâna.
Noi dam drumul la vrăbiile dintre coaste,
creșteau florile mai frumos,
aveam sape, lopeți...
apele ce bine stăteau pe deasupra noastră,
aia de pământ!

DUPĂ NOE USCATUL

Dobitoacele să dădeau demâncare-ntre ele
și se zbăteau în lanțul nemulțumirii :

că

...nu mai vor să coboare în lumea nouă,

...mai bine rămâneau acasă...

...că nu se mai împerechează...

...că și că...

Eva, crescută-n Paradisul

inimii lui Adam,

era și mai tulbure:

...animale multe,

...zgomote, mirosuri ...

cum să stau cu dobitoacele...

Dar potopul venise sub formă de mere

și Noe

cu săniile de zahăr

luneca pe merele lui Adam.

Plutitor și plutit, Noe

da drumul la butoaie de mere pe mare.

Eva, urlet de lup

scos pe gură de vulp-

cosea goblenuri cu mere și viermi.

- Căci de la șarpe face viermele măr,
îi zise gingașul vierme
făcându-i cu ochiul
și umflându-se-n mere!

- După Noe uscatul! zise Eva
pe piatra
în care nimeni nu mai intra.

CUPRINS

Gustav

Vizitându-l pe Dumnezeu	7
Buchetul miresei	8
Săgeți	9
Tratat spre suspin de rânduminici	10
Creșterea și opreșterea timpului	11
Biciclistul	12
Steaua de buzunar	14
Prin locul pe unde moartea nu trece	15
Rugăciunea rumegușului către lemn	19
Visele	21
Întrebare de vânt	23
Războiul păpădiei cu universul	24
Poeții orașului	26
Călăul	31
Sărbătoarea tăiatului de gât	32
Gustav	33
Regina cioară	34
Scheletul sufletelor noastre	35
Momendatul	37
Pofta de fân	38
Uliul și dudul	39
Mâncat de cal	40

Ultimul front	43
Revolta ierbii	44
Iadul zăpezilor	46
Ziua berzelor	48
Luna căsca	49
Vremi cu viermi de mătase	51
Constituția calului	52
Soarele se da lună	54
Câinele din cal	56
Aripașul	58
Guernica	59
Zeul mijloacelor	60
Fereastra virgină	61
Duhnea dragostea pe lucerne	63
Ritualul lămpilor	64
C. V. Postum	67
Soare căzut la pământ	68
Mărgăritarul	69
Estetică	70
Matrioșka	71
Bumerangul	73
Ziua lupului de câmp	74
Sinele	75
Inversul	76
Lumea văzută de râme	77
Gorniștii	78

Albumul foto	82
Cumplitul verde	83
Vânzare de vise	84
Luna cu pantoful roz	85
Așteptare de întuneric	86
Heherița	87
Concert de sărbători	88
Strada Luxemburg	89
Strănutul de cal	90
Jan	91
Pe lângă plopul fără noi	92
Dialog	92
Calul de fier	93
Mâini în locul picioarelor	94
Scobirea păsării din cântec	95
Mutarea zilei de marți	96
Tram-vaiul	99
Alte pericole	100
Trecerea păsării	101
Lectorul câine	102
Printre rânduri	103
Nerușinatul deal	104
Pendula și pendulul	105
Autocanibalism	106
Congresul frunzelor	107
Goarna lui Tolstoievski	108
Șomajul scotea limba la noi	109
Așteptare de iarbă	110
Reconstituirea	111
Vizita	112
Iarna și greierii	113
Dincolo	114
Joi	115

Ziua rânduminicii	116
Din bunul simț al dânzei, garofița	117
Labirintul	118
Plângeam același plâns, visam același gând	119
Parlamentele	121
Adormițoaia	122
Greva cântecului	123
Judecata poetului	124
Jivina	126
Răul, câinele și porumbelul	130
Am să scriu un poem	131
Lepădarea de sine	133

și alte EVA ziuni

Sarea	137
Venirea cuvintelor	139
Vocea ei	140
Tristețe de Adam	141
Dimineața	142
Neprihănitul pământ	143
Adam și ceva	144
Împărăteasa suspinelor	148
Plante fără de rouă	149
Iad fără draci	150
Seceta	151
Lacrimi de Noe	153
Pasărea de pe brațe	155
Setea	156
Pe dinăuntru	157
Reciclări	157
Plângătoarea copiilor	158
Ploaia	161
Greva lui Noe	163
Așezarea dobitoacelor	167
Mersul pe ape	168
Micul rege	169
Roțile ceasului	170
Amintirile unei zeițe a după-amiezii	171
Peștișorul	173
Nicio viață fără Eva	174

Bene merenti	176
Spre unde	176
Cucul și mierla	177
Regina conopidă	177
Marină	178
Vânzătoarea miresmelor	179
Vărsata dragoste pe apa sâmbetei	181
Golful zilei	181
Nădușala	182
Ce-ai făcut zilei de ieri?	185
Calea Nordului	186
Rupturile	188
Ea venea pe delfini	190
Goliciunea lui Noe	192
Înăuntru dinafarei mele	193
Dragostea și pasărea neutră	194
Schimbarea la voce	195
Slavă ție, pasăre, slavă ție!	196
Schimbul de tură	198
Domnișoară dimineață	199
Umbrela cu păsări	200
Curcubeul din cozi de nărav ale Evei	201
Asistența socială	202
După Noe uscatul	203

